

Hind 23 krooni

HEA LAPS

JA TEMA SÕBRAD JA SUGULASED

Positritel:

Amy Winehouse

Kurt Cobain

Alo Mattiiseni
päevade võitjad

Kuidas
vanasti
aprilli tehti?

Miks vihm
ei saja
alt üles?

Kaelakee
väikesele
nõiale

Lahedaid leiutisi

Uhiuued
spordialad

<http://kommikas.kallev.ee/healaps/>

9 771406 134406 7

* * *

Nüütd vulisevad kevadveed
ja puu all tärkab lilli.
Ja mina teen ja sina teed
ja tema teeb aprilli.

Aprill! Aprill! Aprillikuu
meil valmis tehtud saigi!
Kui maailm on aprillitu,
siis lõpuks saabub maigi!

Leelo Tungal

WWW.LASTEKAS.EE

lk 22

Kaaneplilt: Heleri Enok Nõmme Erakoolist

- 3 Ralf Kuris Jakobi, Kaarel Juurma, Andrus Noraku, Arvi Uusi luulet
- 4 Meie Ilmar Tomusk
- 5 Johannes tutvub Saima ja Reumaga
- 6 Kunst: Kannikese lasteaed
- 7 Piret Õunapuu aprillitegemisest
- 8 Tiit Kändler veest ja muust
- 10 Laura Pirsu kriminull
- 12 Aprilliviktoriin
- 13 Naeru-uss
- 14 Viluste kooli Paunvere-lood
- 15 Mustkunstnik Ande
- 16 Skaudilehekülg
- 17 Westholmi kirjalapsed
- 18 Uudiseid
- 19 Peep Veedla tetredest
- 21 Poster 1 Nirvana
- 22 Poster Amy Winehouse
- 25 Kirjanurk
- 26 Ridala koolilapsed looduses liikumisest
- 27 Ilmar Trulli ristsõna
- 28 Uued spordialad
- 30 Lully Gustavsoni meisterdamist
- 31 Suure-Jaani leiutised
- 32 Salme Reegi võistluselt
- 33 Lõbusat lugemist
- 34 Barbindus
- 35 Reet Mängel-Juuse koomiks
- 36 Sten Roosi võistluse laureaadid
- 37 Steni võistluselt: Siim Niinelaid, Julius Air Kull
- 38 Alo Mattiiseni päevad Jõgeval
- 39 Järjehoidja
- 40 Sabina Zinovjeva lastekodude uisupäevast
- 41 Pop: Kurt Cobain, Laste maailm
- 42 Sõber Veltzi rokikool: Bing Crosby
- 43 Lego

Väljaandja: Mittetulundusühing "Hea Laps"

Harju 1, 10146 Tallinn Tel. 631 44 28

Hea.Laps@mail.ee

Trükk: Reusner

Ajakiri Hea Laps ilmub kord kuus

Toimetaja Leelo Tungal, leelo@healaps.ee

Levija Britta Korzets, britta@healaps.ee

Kujundaja Vivika Kalt, vivika@healaps.ee

Meie poistekirjanik

Ilmar Tomusk

■ Lemmikraamat lapsepõlves?

„Pipi Pikksukk“, lapsena meeldis mulle mõelda, et ma olen niisama tugev nagu tema.

■ Lemmiktund koolis?

Kuni viienda klassini oli minu lemmiktund loodusõpetus, vanemates klassides aga kehaline kasvatus.

■ Kõige ebameeldivam tund?

Algklassides vihkasin üle kõige kehalist kasvatust, kuna ma olin üpris tüse ega osanud kukerpalli teha – kukkusin lihtsalt küliti. Aga pärast viiendat klassi otsustasin, et mulle aitab. Läksime vennaga džuudotrenni, paari aasta pärast hakkasime karatega tegelema. Ja siis sai kehalisest kasvatuses justkui nõiaväel minu lemmiktund. Omamoodi on see nii siiaamaani. Käin jooksmas vähemalt kolm korda nädalas, eelmisel aastal jooksin oma elu esimese maratoni.

■ Kas Sul on eeskujusid või lemmikkangelasi?

Lapsena tahtsin olla tugev nagu Pipi ja vapper nagu indiaanlane. Aga praegu meeldib mulle väga üks Joosepi-nimeline piiblitegelane, kes sattus pidevalt täbarasse olukorda, aga tuli neist kõigist puhtalt välja.

■ Kas oled saanud kahte? Missuguses õppeaines?

Ma arvan, et see polegi päris õige koolipoiss, kes kordagi kahte pole saanud. Mina olen paar tükki saanud, näiteks kehalises kasvatuses. Ja just tänu nendele kahtele hakkasin ma spordiga tegelema.

■ Kelleks tahtsid saada?

Päris väiksena tahtsin saada kosmonaudiks või autojuhiks. Aga keskkooli lõpus tuli mõte õpetajaks hakata. Siis ma õppisingi eesti keele õpetajaks.

■ Sinu ilusaim päev lapsepõlves?

See oli minu 7. sünnipäev. Sain kingiks uued sussid. Need olid maailma kõige ilusamad sussid ja ma olin nende üle väga õnnelik. Sügisel said neist koolis minu vahetusjalatsid.

■ Lemmiktoit?

Lapsena oli minu lemmiktoit piimasupp. Aga praegu ei suuda ma piimasupi peale isegi mõelda – eriti, kui sellele nahk peale tuleb... Praegu maitseb mulle üle kõige kaerahelbepuder rosinatega. Söön seda meega ja joon kohvi kõrvale.

■ Kas teed peale kirjutamise veel mingit tööd?

Kirjutamine polegi minu päris töö. Olen ameti poolest riigi-ametnik ja tegelen päevast päeva eesti keele kaitsmisega, sest töötan juba ligi 13 aastat Keeleinspektiooni peadirektorina. Lastejutte kirjutatan õhtuti või siis, kui sõidan rongiga Tallinna ja Tartu vahet.

■ Kas Sul lapsi on ja mis on nende nimed?

Meie peres on kaks last. Georg Voldemar (ehk Volli) on praegu juba 12aastane ja käib viiendas klassis. Volli on selline nutikas vend, kellele meeldib igasuguseid asju leiutada. Richard Johannes (ehk lihtsalt Johannes) sai just 15. Tema põhiline harrastus on korvpall, aga vähemalt sama tähtis on tema jaoks muusika.

Ilmar koos õega

Ilmar Tomusk

Johannes tutvub Saima ja Reumaga

Helen Ramiq Art. Gümnaasiumist

“Tänase treeningu lõpuks on mul teile veel üks magus üllatus varuks,” teatas treener Ants, kelle arvates peitus hea korvpallimängija saladus peaausjalikult kükist hüpetes ja joonejooksus, mida tuli teha seni, kuni suhu tekkis veremaitse.

„See on kolmeosaline harjutuste kompleks. Kõigepealt teete kakskümmend kükist hüpet, siis kakskümmend toenglamangus kätekõverdust ja siis kakskümmend korda kõhulihaseid. Järgmise ringiga teete kõiki harjutusi üheksateist korda, siis edasi kaheksateist, seitseteist ja kuusteist ja nii kuni ühe korrani välja. Harjutuse vahepeal puhata ei tohi.“

Poisid hakkasid usinasti harjutusi tegema, saades peagi aru, et mida lühemaks seeriad läksid, seda raskem oli neid tegelikult teha, nõnda et nii mõnigi poiss oli kümnese seeria juurde jõudes platsil siruli maas ega jõudnud enam sõrmegi liigutada.

„Karl-Martin, ära viili!“ hüüdis treener, kes tavaelus oli Karl-Martini isa.

Trennis olles unistas Karl-Martin mõnikord sellest, et tema isa võiks olla rootslane. Ja et ta isegi võiks olla rootslane ning et kogu nende pere elaks Rootsis. Sest ta oli kuulnud, et Rootsis on nii head lastekaitseasutused, et ükski isa – isegi juhul, kui ta on treener – ei julgeks oma lapsi vangimineku kartuses nõnda elajalikult kükist hüpete ja joonejooksuga piinata, nagu seda tegi tema isa.

Aga kuna ei Karl-Martin ega ka tema isa olnud rootslased ning poisil polnud seetõttu Rootsi lastekaitsest mingit abi loota, võttis ta kogu jõu kokku ning hüppas-kõverdas-painutas ennast vapralt edasi.

Niisamuti tegi Johannes. Viiene ja neljane seeria sujusid veel üpris kenasti, kuid kolmese juures tundus, nagu oleks Maa gravitatsioonijõud järsku viis korda tugevamaks läinud. See surus teda nüüd hirmsa jõuga vastu maad, nõnda et tema hüpped meenutasid kõrvalseisjale ülesõõnud kanguru abituid katseid oma tagumikku pisutki maast lahti rebida. Hambaid kokku surudes tegi ta siiski harjutuse ära ning jäi lõpuks hingeldades võimlapõrandale lebama. Ta tundis end täpselt nii, nagu võib ennast tunda märg voodipesu, mida on tund aega pesumasinas väntsutatud ja siis veel veerand tundi tsentrifuugis keerutatud.

Paari minuti pärast kamandas treener poolhingetud poisid pesema.

„Katsuge siis vahepeal korralikult puhata, sest homme õhtul on mäng,“ lausub ta hüvastiütaks. Poisid suutsid vastuseks vaid tasakesi ümiseda.

Kui Johannes trollipeatusesse jõudis, vasardas tal peas

üksainus mõte: tuleks vaid sõiduvahend võimalikult kiiresti ning oleks seal kas või üks vaba koht, kus oma väsinud koivad välja sirutada.

Trollibuss saabuski üsna pea ning Johannese rõõmuks istus selles vaid paar üksikut reisijat. Johannes sättis end esimesele ettejuhtuvale kohale ning pani silmad kinni. Väsimus oli suur, kuid tegelikult oli liikmetes ka omamoodi hea tunne. Jalad ja käed surisesid mõnusal, mis tähendas seda, et lihased olid oma töö teinud ja vajasisid nüüd puhkust, et järgmine kord veel paremini koormusele vastu pidada. Johannes mõtles, et nõnda võiks tühjas trollibussis kas või mitu tundi ringi sõita.

Järgmises peatuses sisenes trolli kaks ülijutukat vanaprouat, kes pikemalt mõtlemata Johannese kõrval seisma jäid.

„Vaata, joodik,“ kädistas üks, „tulevad siia trollibussi, jäävad magama ja oksendavad kindlasti kõik kohad täis.“

„Oh, need tänapäeva noored on ju kõik pätid,“ oli teine nõus. „Ma nägin eile televisoris veel ühte sellist, kohe hirm hakkas.“

Johannes ei saanud aru, kellest vanaprouad räägivad. Ta tegi ettevaatlikult ühe silma lahti ning uuris tähelepanelikult kõiki sõitjaid. Ta ei märganud seal mitte ühtegi joodikut, veel vähem sellist, kes sõidukisse oleks oksendanud.

„Näe, üles ärkas,“ teatas esimene vanaproua nüüd. „Me peame ta kuidagiviisi püsti saama ja trollist välja ajama. Selliseid ei tohi korralike inimestega kokku lasta.“

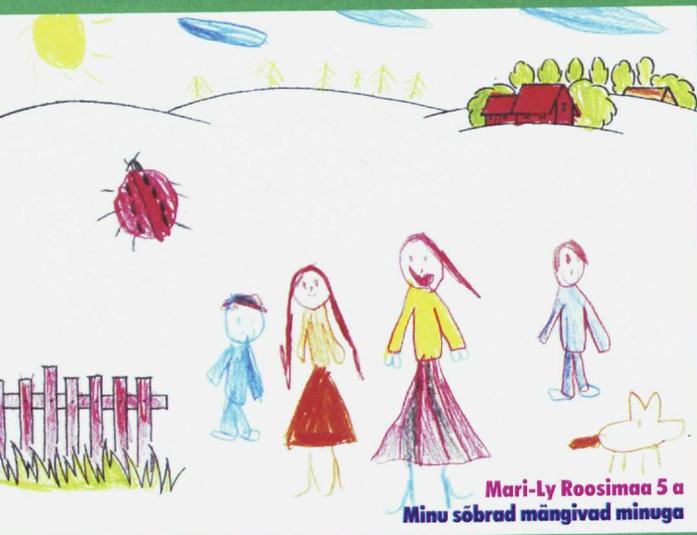
Proua sättis ennast Johannese kõrvale istuma ning togis teda oma kondise küünarnukiga.

„Kuule, sina, ärka üles,“ alustas ta nõudlikult. „Trollibuss on ühiskondliku transpordi vahend. See ei ole kainestusmaja. See ei ole koht, kus ennast välja magada.“

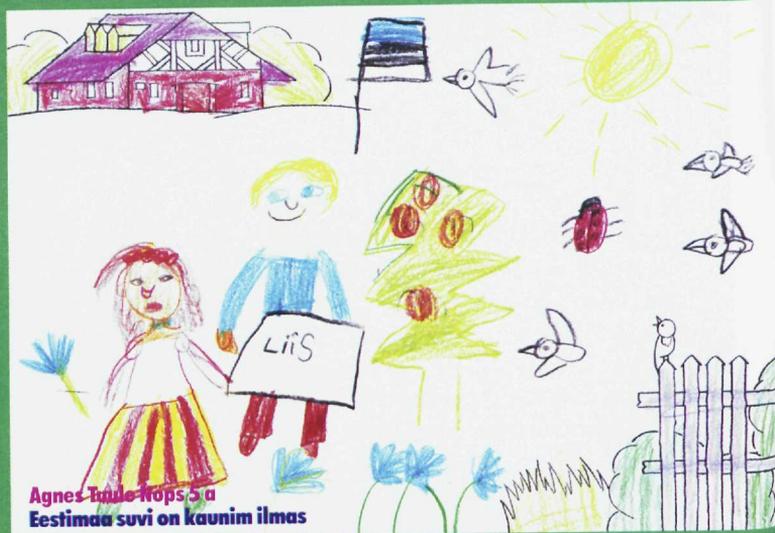
Johannes ei uskunud oma kõrvu. Kas nad tõesti arvasid, et ta on trollibussi magama tulnud? Poiss sättis end ettevaatlikult veidi sirgemalt istuma, kuid järsku lõi tema vasakusse jalga hirmus kramp. Jalg läks sirgeks ning varbad ajasid end ketside sees harali, mis oli loomulikult eriti valus. Johannes hakkas kätega kiiresti jalalihaseid masseerima.

„Vaata, Saima, sellel on juba krambid,“ seletas Johannese pinginaaber nüüd oma sõbrannale.

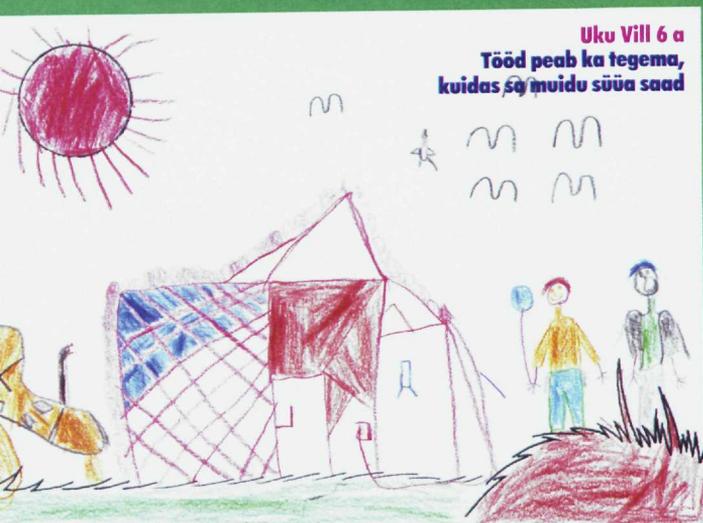
„Ma ei maga ennast välja,“ turtsus Johannes, „ma lihtsalt istun siin.“

Mari-Ly Roosimaa 5 a
Minu sõbrad mängivad minuga

Agnes-Babe Nõps 5 a
Eestimaa suvi on kaunim ilmas

Uku Vill 6 a
Tööd peab ka tegema,
kuidas sa muidu süüa saad

Elise Saago 6 a
Eestimaal on ilusad lapsed,
emmed-issid, õed-vennad ja kasvatajad

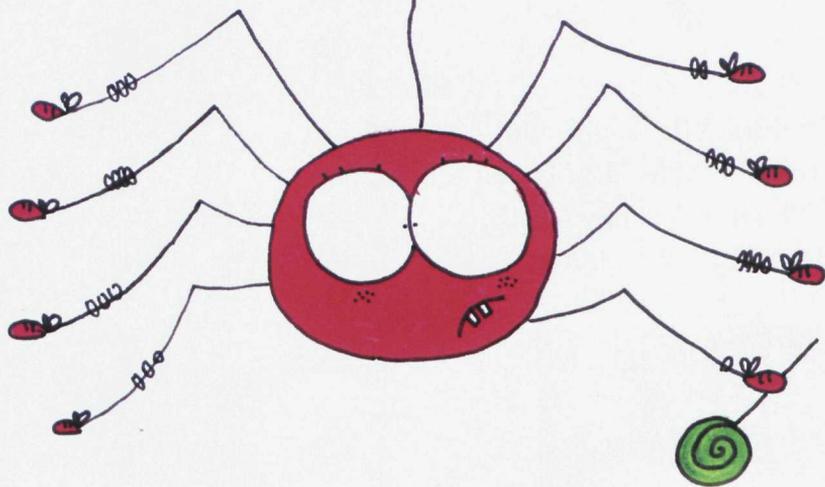
Marie-Helene Puurand 6 a
Oma kodu on kõige
armsam koht

Eestimaa Tartu laste pilgu läbi

Lasteaed Kannike

Tänapäeva Paunvere lood

(Kirja pandud Viluste Põhikoolis)

Tänapäeva „Kevade“ algab nii: „Kui Sarliis- Sisu isikliku mopeediga koolimajja jõudis, oli arvutitund juba alanud...“

„Mis sul seal olakotis on?“ tahtis kooliõpetaja teada.

Õpilane poetas ükskõikselt: „Mu uhiuus leiutus arvuti-telekas üheskoos!“

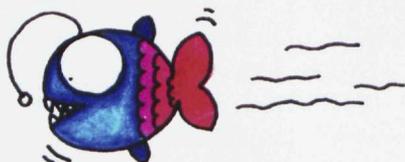
James tormas koolimajast välja, laser käes: „Valu nohikutele!“

„Mis kinni ei jää, saab kinni trellitud!“ karjus James tuupurile, valides numbrit 110.

„Ega mina su allveelaeva põhja lasknud,“ seletas ohver ähvardajale.

Ja sealt ta tuli — Kastar granaadiga ja hõikas üle klassitoa: „Ei tea, kas tööle lähebki, prooviks õige?“ Fänkond võttis jalad selga ja padavai kooliõue!

Kastar viskas lõhkekeha sauna kõrvale. Käis kõva kõmakas ja omanik nentis: „Töötab!“ Juku pistis mobiiltelefoni saunaaknast välja ja filmis asjaosalisi.

Pamela Nassar

Kui Christine-Christi ajamasinaga koolimajja jõudis, oli kogu koolipere juba sööklast friikartuleid ja grillvorstikesi söömas.

„Mis sul seal taskus müriseb?“ küsis kooliõpetaja.

CC kostis: „Loomulikult mu MP3 mängija,“ ja marssis sööklasse.

Ken Sander jõudis koolimajja kõige viimasena kui kaugelt nurga tulija, granaat kõhukotis. Ta kahtles, kas see on töökorras. „Prooviks õige?“ küsis ta fännidelt.

„Kooliõpetaja tuleb!“ sosistasid need. Kõik joooksid padavai võimla suunas. Korruga kukkus granaat asfaldile ja veeres vurdi kaugemale. Käis ilmatu suur pauk ja kõik ehmatasid mis hirmus. Kooliõpetaja jõudis sündmuspaigale ja küsis: „Kes tegi?“ Kogu punt jooksis, kuidas jõudis: „Meie ei tea midagi!“

Evelina Nuusberg

Kui Toots oma limusiiniga koolimajja jõudis, küsis kooliõpetaja: „Mis sul seal kaelakotis on?“ Toots vastas: „Mul on seal mobla, digikas ja pleier.“

„Aga kooliasjad?“ tundis õpetaja huvi.

Poiss vaikis.

Kutsuti klassijuhataja, kelle küsimustele Toots ka ei kostnud musta ega valget.

„See siin on vait nagu kala, mõned ajavad süü teiste kaelagi...Tumm nagu kala!“ lautas klassijuhataja käsi.

Tootsi väikevend ütles Arnole: „Mina su mootorsaani ei puutunud!“

Arno käratas: „Ära valeta, Lible nägi!“

Väikevend pomises: „Ei näinud, ta oli sel ajal Õnne 13-s!“

Tanel Rose

Pildid: Iti-Pätirik Järve Türit

Tiit Kändler, teaduskirjanik

Miks vihm üles ei saja?

Hobune seisab aasal ja joob vett. Vanarahvas ütles koguni, et joob nagu hobune, kui keegi kaldus vähe rohkem näiteks õlut kaanima. Vanarahvas oli üldse üks naljakas rahvas, sest ta ju ometi teadis, et kaan ei kaani õlut ja hobune ei joo viina. Vaid ikka vett. Ning õige mitu pange võib hobune korraga ära juua küll.

Monika Stoljarova Tallinna Huvikeskus Kullo kunstiringist

KUHU AGA SEE VESI LÄHEB?

Vesi ei kao tegelikult kusagile. Osa veest laseb hobune kord tagasi aasale. Kuid osa – ja vahel, kui hobu töötab, siis isegi suurem osa – aurab lihtsalt hobuse naha vahelt välja ja kaob kusagile ära. Kuid kuhu siis ometi?

Vesi on nii tähtis asi siin Maa peal, et eesti keeles, ja ka paljude teiste rahvaste keeltes on vee jaoks olemas tervenisti kolm eri sõna. On vesi. On aur. Ja on jää. Kui kuumutame näiteks metalli, siis muutub see ka gaasiliseks nagu vesi, Aga kutsume seda gaasi ikka auruks – vee eeskujul. Ei ole meil eraldi sõna isegi mitte kullaauru jaoks, kui kalliks me seda ka ei nimetaks.

Nii et vesi aurab hobuse naha vahelt kusagile ära. Küllap see siis üles läheb. Ja nõndasamuti aurab vesi meredest ja jõgedest ja järvedest ja ookeanidest ning isegi porilompidest. Vesi saab taevasse aurata, sest vee molekul on kergem kui hapniku või lämmastiku molekulid, millest õhk enamjaolt koosneb. Ja nii siis vesi muudkui ülespoole läheb, ja kui keegi istuks seal ülal pilve piiril, siis võiks ta ütelda, et vihma sajab. Sest tema jaoks sajabki vihm ülespoole. Ülespoole muidugi meie mõistes. Kuid Maa on väga

/// Vesi on nii tähtis asi siin Maa peal, et eesti keeles, ja ka paljude teiste rahvaste keeles on vee jaoks olemas tervenisti kolm eri sõna. On vesi. On aur. Ja on jää. ///

kade, ja tal on külgetõmbejõud ning seetõttu ei saagi vesi just liiga kõrgele ära minna. Eks osa ikka läheb ka, aga see on siiski tühine osa veest, mida Maal on suuremal pindalal kui maad ennast. Nii et õigem oleks ju planeet Maad nimetada hoopis planeet Veeks.

NOJAH, AURAB SEE VESI SIIS ÜLES, aga ühel heal hetkel on seal ülal nii külm, et vesi võib isegi jäätuma hakata. Kuid jäätuda saab vesi vaid siis, kui molekulidel on millegi ümber koguneda. Tavaliselt on need imepeened tolmuterakesed, mille ümber vesi koguneb. Tolmuterakesed võivad sattuda kõrgele õhku maapinnalt, aga mõned neist on jõudnud pärale kaugelt kosmosest. Säherdust kosmilist tolmu jõuab maapinnale iga päev suisa rongitäite kaupa – kui nad vaid rongiga tuleks. Aga vesi saab koguneda näiteks isegi tillukeste elusolendite bakterite ümber, keda Maa ümber õhus ringi liigub.

Kui nüüd veepiisad piisavalt raskeks kasvavad, siis hakkavad nad meile taevas silma paistma. Selges taevas rümpilvedena ja sombuse ilmaga katavad nad kogu taeva. Ja kui neid nüüd veel rohkem kokku koguneb, siis ei jää muud üle kui maha sadada.

Ja siis on nad juba võtnud vihmatilkade kuju ning saanud endale ka vihma nime.

Veeauru on õhus küll vaid üks osa sajast, ent sealgi on see väga tähtis. Ja nimelt sellepärast, et just tänu õhus olevale veeaurule jaguneb mage vesi laiaili mööda meie põlde ja metsi ning nõnda saavad taimed lisavett, mida oma juurtega võib-olla kätte ei saaks.

Vesi on imepärane aine ja nõnda arvatakse, et ilma veeta üldse elu kusagil ei ole. Seepärast siis otsivad kosmoselaevad ja astronoomid meie lähematelt ja kaugematelt planeetidelt eelkõige vett. Kui vett kas siis veeauru või jää näol leidub, võib juhtuda, et leidub ka elu.

MAGEDAT VETT OLEME EESTIS IKKA PIDANUD millekski loomupäraseks ja pole selle puuduse üle eriti muretsenud. Kuid maailmas ei ole see kaugeltki nõnda ja nii Aafrikas kui Aasias on puhkenud vähemaid või rohkemaid sõdu just nimelt vee pärast. Kui näiteks mõni jõe-äärne riik juhib

kogu jõe vee ära oma põllumaadele, siis jääb allavoolu asuv riik nälga. Ja ka metsade raiumine, näiteks Hiina mägedes, on alandanud ja alandab jätkuvalt põhjavee taset.

Ja vett kulub kõige lihtsamate asjadegi tootmiseks ikka uskumatult palju. Näiteks kui sööte ühe kopsaka hamburgeri, kas siis mõtlete, et selle vahel oleva liha kasvatamiseks ja saiaast tehtud vilja harimiseks ning lõpuks hamburgeri valmistamiseks kulus kokku 2400 liitrit vett? See on ju 240 ämbritäit, mida on hobuselgi aastaga raske ära juua.

Kui joote klaasi piima, siis selle tekitamiseks on kulunud 200 liitrit vett, ja kui panete selga puhta särgi, siis selle peale kulus 2700 liitrit vett.

Ning inimene nii nagu teisedki imetajad vajab magedat vett, mitte soolast merevett. Kui joome väga soolast vett, siis see kisub meie rakkudest hoopis mageda vee ära ja nõnda sureme janusse, kuigi vett võib olla silmapiirini. Ka mageveekalad soolases vees hakkama ei saa, olgu see vesi ka võrreldes ookeanidega nii vähe soolane nagu meil Lääne-meres. Kuid osa kalu saab, ja neil on rakkudes ka vesi soolasem kui meil.

EESTIS KULUB KÕIGE ENAM VETT

põlevkivi kaevandamiseks ja rikastamiseks, et sellega elektrit toota. Inimene vajab päevas vett sellega võrreldes tühise hulga, umbes kolm liitrit – ja sellest suurema osa saame toidus sisalduvast veest.

Kuid vesi muutub ka Eestis üha haruldasemaks. Kui mina olin koolilaps, siis oli loomulik, et ringi matkates sai janu korral minna mõnda talusse ja selle kaevust siis vett juua. Selleks ei olnud mõnel pool vaja isegi mitte luba küsida. Nii loomilikuks peeti seda, et janusele vett anda. Nüüd aga on joogivesi pistetud pudelisse ja seda müüakse üsna kalli hinna eest. Sellist asja ei osanud veel paarikümne aasta eest keegi ennustada. Ja seda joogivett tassitakse meile ka väga kaugelt, Lõuna-Euroopast ja kustkohast veel. Mis omakorda kulutab vett ja saastab loodust.

Ometi võime me oma Eestis olla õnnelikud selle üle, et meil ikka vihm allapoole sajab. Sest on palju maid, kus vihma nähakse vaid haruharva. Küllap see siis sajab seal ülespoole.

Musta mantliga mees

Pildid: Kristiina Tiideberg

Mr.

Drewer tuli tagasi: "Need vastikud arstid! Puhkus! Ma ei vaja seda!"
Ta viskas tõendi sahtlisse ja hakkas šokolaadi sööma.

Mina, John, elan koos mr. Dreweriga New Yorgi põhjaosas. See linn on huvitav, aga liiga ülerahvastatud.

"Mr. Drewer, äkki vajaksite te tõesti puhkust. Hmm... sõitke näiteks Aafrikasse."

Selleks ajaks oli mees juba rahunenud.

"Ja-jah, võib-olla tõesti. John, vaata, kas homsele lennule on veel pileteid."

Ma helistasin lennufirmale, et küsida, kas saaksin kaks piletit homsele lennule Aafrikasse. Loomulikult lähen ma kaasa. Kuna lennuk pidi peaaegu tühi olema, läksin ja ütlesin Drewerile, et ta asju hakkaks pakkima, sama hakkasin ka ise tegema. Ilmselt tuleks nii soojale maale kaasa võtta sandaalid, putukamürk, valged õhukesed riided, kilejope, moskiitovõrk, müts... Pärast kohvri pakkimist läksin magama.

Unes nägin ma midagi õudset: üks mees kõndis puude vahel, ta nägu oli kaetud kapuutsiga ja tal oli must mantel seljas. Äkki vaatas ta mulle otsa, tal olid punased silmad ja ta käes oli kõver nuga. Siis tormas ta minu poole ning... Aah...! See oli vaid uni.

Kell näitas pool üksteist, lennuk pidi minema kell kaks. Panin riided kähku selga ja läksin hommikust sööma. Hommikusöögiks oli omlett, juustusai ja kakao. Alles nüüd tuli mulle see luupainaja meelde, mõtlesin sellele seni, kuni olin juba lennukis.

Mr. Drewer küsis: "Mis sind nii vaevab, John?"

"Ei midagi!" vastasin mina. "Meil on veel tund lennata."

Aafrika on mõnus liivane ja soe maa, siin on palju liiva, ja kui d•iibiga hotelli sõita, paitab nägu mõnus tuul.

"Andke andeks, aga torm on liiga suur ja sild, mille kaudu me hotellini jõudma peaksime, võib puruneda. Äkki peatuksite te täna minu külas (seal pole küll palju mugavusi), aga teie

enda turvalisuse pärast?" küsis taksojuht.

"Jah, olgu," vastas mr. Drewer.

Pömm, käis äkki suur pauk – me olime autoga vastu puud sõitnud.

"Lollakas, mida Sa teed, me jääme ju nüüd terveks ööks siia pimedasse metsa, kus pole õhtuseid uudiseid ega teed ega ..." pahandas mr. Drewer.

"Auuu..." tuli kuskilt kaugelt.

"Kas siin lähedal on mõni küla või koht, kus ööd veeta?" küsisin.

"Minu külasse on päris pikk maa ja see oleks ohtlik. Siin lähedal elab Homonisherzade sugukond, nad kõik põevad mingit haigust, või tegelt mina ei tea, aga neil kõigil on punased silmad ja eriline nuga ja siis... oot, midagi oli veel... Ah jaa, nad kannavad tavaliselt mingit keebi ja mantli vahepealset asja..."

Mingi ime kombel jõudsin siiski taksojuhi külasse. Kell oli pool kolm öösel ja ma ei saanud ikka und. See punaste silmadega mees, keda ma unes nägin – ta ei vastanud taksojuhi kirjeldusele, tal oli midagi plaanis ja ta nahk oli kuidagi värvitu, hallikas.

"Kas siin vähemalt kohvi on?" küsis mr. Drewer.

Selle peale ärkasin ma üles. Pärast hommikusööki ilma mõnusa kuuma kange kohvita läksin ma mr. Dreweri juurde ja rääkisin talle oma unest.

"Ma tean, et see tundub tähtsusetu, aga ega ma teda niisama unes ei näinud!"

"Olgu-olgu, John, ma olen küll vana mees, aga sellest tulinast saan ma aru, sa võid asja uurida ja ma aitan sind, kui saan," vastas mr. Drewer.

"Palun uuri siis välja, kelle käest ma nende kohta infot saaksin!"

Kui mr. Drewer oli lahkunud, oli õige aeg hakata ülbitsema. Ma võtsin kotist paki kohvi ja küpsist ja raamatu ning hakkasin nautima.

“Mis sa teada said?”

“Kaks maja lõuna suunas edasi elab üks Homanisherzadede kunagine arst-ravitseja-nõid, ta võib midagi teada.”

Oli õhtu, päike paistis eredalt kuplikujulise maja peale. Ma läksin üksi ning koputasin... “Sisse!” kõlas vana krõbisev hääl ning uk s avanes.

Ja siis tabaski mind mu elu suurim šokk. Naine, kes ukse avas, oli umbes saja-aastane, kärnas ja konna näoga, aga mis kõige hullem, tal olid punased silmad, must mantel ja...

“Härra! Härra! Kas kõik on korras?” küsis kõva krõbisev hääl.

“Jaa... vist küll, ma tulin... Kas ma minestasin? Nojah, ma tulin, sest tahan saada võimalikult palju infot Homonisherzade suguharu kohta, ja kui võimalik, tahaksin ka nendega kohtuda.”

“Ha-ha-haa, kohtuda! Ih-ih-hii te olete peast segane, nad rebivad teid tükkideks! Mmm... Infot võib ju anda, nad usuvad üht saatanat – Homniunainohiiniit. Sellel saatanal pidid olema punased silmad ja seetõttu on nendelgi punased silmad. Ma ei tea, kuidas nad sellised saavad, aga nad kõik on mehed...”

“Kust nad siis lapsi saavad?” küsisin mina.

“Varastavad,” vastas nõid. “Ma arvan, et mitte siit külast, sest siit kaob lapsi haruharva.”

“Aga mida nad nende nugade ja mantlitega teevad?”

jätkasin mina pärimist.

“Nuga on kaitse, rünnak ja kamba märk. Aga mantel... Olen nii vana, on vaja mõelda – ah jaa, mantli kapuuts varjab päikest, nad kardavad päikest ja mantel on ehitatud nii, et sellega oleks mugav kiiresti joosta ja et see peaks vihma,” lõpetas mutt. “Peale selle on neil mingi kiiks, nad tahavad olla salajas. Nad kardavad, et kui nad moodsa maailmaga kokku puutuvad, muutuvad nad samasuguseks nagu teie või näiteks mr. Drewer.”

Kõik, mis see posija rääkis, tundus nii segane, mõtlesin õhtul enne uinumist.

Tundsin, kuidas keegi mu käed kokku sidus, kõva ja krõbisev hääl karjus: “Appi?!”

Siis hakkas maailm kõikuma, ma olin poolärkvel.

“Mida?!” sonisin poolärkvel.

“Mr Drewer?” küsisin juba rohkem ärkvel olles.

“Ja-jah, unista edasi.”

See oli nõid-tohtri hääl.

“Mr Drewer magab rahulikult oma voodis,” lõpetas nõid.

Ärkasin täielikult, oli öö (ilmselt), umbes pool neli. Avastanud, et minu ümber kõnnivad kapuutside ja mantlitega mehed, sain ma kõigest aru – nad on minu ja nõia röövinud. Hakkasin Homonisherzadede nägusid ja nahavärvi uurima, ükski neist polnud nii halli nahaga nagu mees mu unenäos.

Lõpuks jõudsim ilmselt nende külla ja siis nägime trooni.

Nõid mainis mulle: “See halli nahaga seal on prints.”

Ma vaatasin ja nägin, et tõepoolest, troonil istus sihvakas musklis mees, ja pidin tunnistama, et kui tal ei oleks olnud neid silmi, siis oleks tal olnud kena nägu.

“Hom-oi-nui nui na?” küsis prints.

“Hi hama-oi-hai-him,” vastas meie röövijate salga pealik.

“Chyl!” vastas prints, venitades i-d imelikult.

Seejärel viidi meid edasi puude vahele ja seoti kinni. Ja siis jäeti meid valveta.

“Kui loll võib olla, mul on ju taskunuga taskus,” imestasin mina.

“Sa võid minna, aga ole ettevaatlik!” manitses manatark.

“Aga sina?” küsisin mina. “Nad tapavad su ära!”

“Mulle nad halastavad! Ma olin nii kaua nende alandlik teener,” vastas nõid.

“Hüvasti siis!” jätsin head aega.

Metsa vahel kõndides hakkas päris kõhe. Kodu, hetke kodu pidi asuma kuski põhjas, aga täpsemalt?

Äkki kuulsin krabinat, see oleks tulnud nagu igast suunast, aga hoolikalt kuulates sain aru, et krabina tekitajaid on üks. Ja siis, jaa...

Minu selja tagant ilmus välja musta mantli, punaste silmade ja halli nahaga mees. Ta käes oli kõver nuga. Ja siis hakkas ta minu poole tormama, mu elu käis silme eest läbi ja olin juba leppinud surmaga, kui äkki tormas oranži värvi tiiger mu eest läbi. Siis algas printsi ja tiigri võitlus: printsil oli nuga, tiigril hambad, küüned ja suurem jõud. Prints alustas, ta üritas tiigrile külje pealt kallale karata, kuid tiiger hüppas talle otsa, printsil pudenes nuga käest, ja kuigi ta jätkas enda kaitsmist kõvade hoopidega, sai tiiger tast siiski jagu ja nii saigi prints surma.

Ma hakkasin taganema, sest kuigi tiiger oli vigastatud, oli ta siiski ohtlik. Siis tuli mulle meelde, et mul on taskus mobiiltelefon. Võtsin selle taskust ettevaatlikult välja ja panin siis marsirütmi helisema. Tiiger ehmus nõnda, et põgenes nagu tuul. Ka mina panin punuma ja jooksin otsa nõiale.

“Kuidas sa pääsesid?” küsisin lõõtsutades.

“Ma ju ütlesin, et nad lasevad mu vabaks. Aga ma imestan, et sa elus oled, prints pidi su ju tapma. Kuidas sa pääsesid?” küsis posija.

Ning siis rääkisin ma posijale võitlusest tiigriga. Läksime tagasi külla ning jõudsim varahommikuks kohale, mina pugedin tagasi voodisse ja ärkasin õigel ajal, mr Drewer ei saanud juhtumisest midagi teada.

Paar nädalat hiljem New Yorgis hüüdis mr Drewer: “John, sulle on kiri!”

“Mulle?!” olin imestunud.

Avasin kirja, see oli nõialt: “Tere, John! Ma loodan, et sul läheb hästi. Homonisherzaded on välja suremas, prints oli nende parim võitleja ja see, et ta mingile tiigrile alla jäi, vapustas neid kohutavalt. Mina ise sõidan varsti Egiptusesse oma viimaseid elupäevi veetma.”

Ma olin vapustatud, sest nõid tundus nii jube, kui teda esimest korda nägin, aga nüüd oli ta nagu üks hea vana sõber.

Aprilliin

VÄIKE
KIMLI
ÕR DU

MÕISTATUS

ANDE 05.2008.

Kui koerte näitusel on kokku 196 jalga ja 126 silma, siis kui palju inimesi ja kui palju koeri seal osaleb? Koertel ja inimestel on kõik silmad ja jalad alles.

Eelmise mõistatuse lahenduseks on, et kuna 48 tunni pärast on samuti südaöö, ei saa ilm kuidagi päiksepaisteline olla. Seekordse vastuseni jõudmiseks on aega terve kuu - nimelt ilmub lahendus koos uue mõistatusega järgmises ajakirjanumbris.

Mõistatuse tegi Ande

1. Ühe klaasi piima tekitamiseks on kulunud vett

- a) 2 liitrit
- b) 20 liitrit
- c) 200 liitrit

2. Linnupette võtmise tähendab

- a) söömist enne väljaminekut
- b) linnununade varastamist
- c) lindude hääle matkimist

3. Tedre valisid tänavuseks aasta linnuks ornitoloogid

- a) Soomes
- b) Eestis
- c) Lätis

4. Aprillinali peab selguma

- a) sama päeva jooksul
- b) sama aasta jooksul
- c) sama kuu jooksul

5. Ökotantsufestival kandis nime

- a) "Tantsuga pikaks ja saledaks!"
- b) „Tantsuga puhtaks ja targaks!”
- c) "Tantsuga tubliks ja tugevaks!"

6. Kurt Cobaini bändi nimi oli

- a) Back Street Boys
- b) Westlife
- c) Nirvana

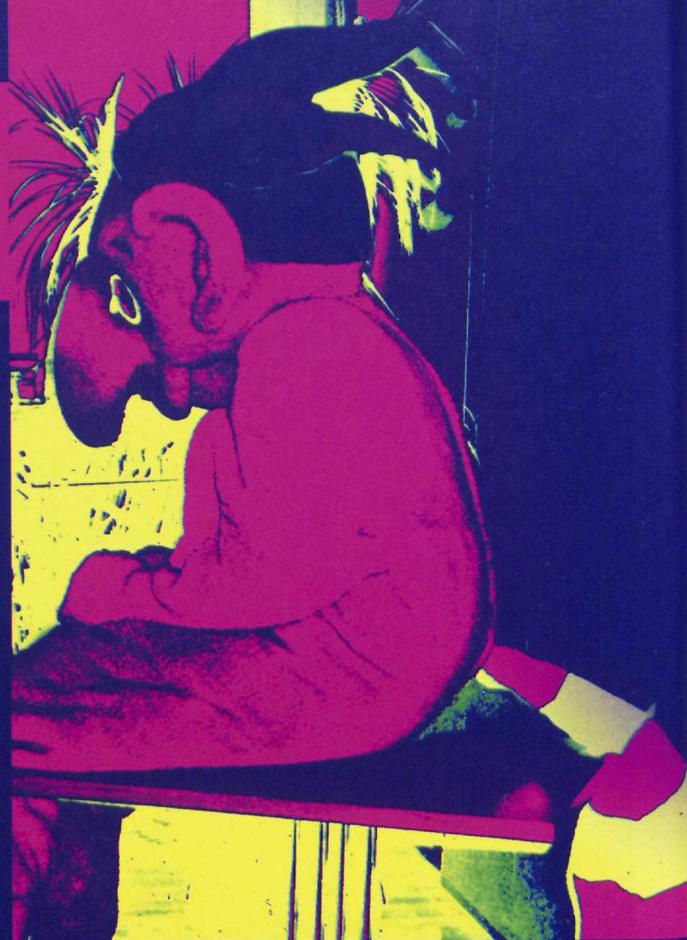

7. Sten Roosi võistlusel hinnatakse

- a) luuletusi
- b) muinasjutte
- c) karikatuure

NB!

Õigete vastuste leidmiseks tasub ainult veidike tähelepanelikumalt lugeda sedasama Hea Lapse numbrit! Vastuseid ootame toimetusse hiljemalt 5. maiks 2008 ja vastajate vahel loosime välja häid uusi RAAMATUID!

"Mis sulle kümnendaks sünnipäevaks kingiti?" küsib sõbramees kooli minnes Jukult.

Juku osutab käega eemal seisva auto poole: "Kas näed seda kollast Jaguari seal tänava ääres?"

"Miks ei näe! Vinge värk – see on ikka väga võimas kingitus!" imestab sõber.

"No näed – sain sünnipäevaks täpselt sama värvi sokid!"

Õpetaja küsib: "Miks sul, Juku, on jälle kontrolltöös täpselt samad vead nagu su pinginaabril?"

Juku kehitab õlgu: "Eks vist sellepärast, et meil on ühine õpetaja!"

"Kas teate, lapsed, et tolmukad on lilledel selleks, et paljuneda?" küsib loodusõpetuse õpetaja.

"Öäk!" teeb Juku. "Ja mina olen neid mitu korda nuusutanud!"

"Kelleks sa suurest peast saada tahad?" küsib Juku sõbramehelt.

"Politseinikuks! Aga sina?"

"Mina... Mina pean siis nähtavasti pätiks hakkama, et me ikka koos mängida saaksime!" kiidab Juku.

Juku istub tunnis, pea käte vahel, ega oska kuidagi kontrolltöö ülesandeid lahendada.

"See meie mate õps on ikka igavene nõid!" poriseb ta oma nina alla.

"Vaikust!" hüüab õpetaja tahvli juurest. "Igaüks peab oma järeldused iseseisvalt tegema!"

"Juku, sa hilined igal hommikul!" pahan-dab õpetaja. "Kas sul siis kodus äratus-kella ei ole?"

"On küll," teatab Juku. Aga ta heliseb alati siis, kui ma magan!"

Juku isa uurib poja päevikut, kus on ühe päeva juures kirjas tervelt viis "kahte".

"Kuule, poiss, kas tead, et kui mina veel laps olin, siis anti sellise asja eest kõva keretäis!"

"Hea mõte, paps!" rõõmustab Juku.

"Tule mulle homme pärast tunde kooli vastu ja anname koos õpsile keretäie kätte!"

Kohtuvad kaks röövlit.

Üks ütleb teisele: "Kuule, ma unustasin rahakoti koju – kas sa ei laenaks mulle miljon krooni kuni panga sulgemiseni?"

TULE
LENDAMA!

OOTA!
MA POLE VEEL
MEIKINUD...

Kristina Marfeldt Tartu Kunstigümnaasiumist

Teravsil on silmaarsti juures.

"Teil on tõesti head silmad!" kiidab arst. "Aga vaatame, kas teie silmanägemine suudab ära tunda ka kõige väiksemat kirja seal tabeli lõpus!"

"Miks mitte," nõustub Teravsil.

"Sinna on kirjutatud: "Trükikoda Reusner, tiraaz 3000 eksemplari."

Hei, toimetus! Saadan teile mõned oma kogutud anekdoodid! Loodan, et meeldivad!!!
Anett Tallinnast

"Härra, te solvasite mind ja ma kutsun teid duellile!"

"Olge lahke, duell siis duell!"

"Väga kena! Valige ise, kas mõök või püstol!"

"Mõök!"

"Tore – mina valin püstoli!"

Mehed tulevad kalalt ilma saagita.

Üks ütleb: "Täna läks halvasti, aga kas tead, kui suure kala ma eelmise kord püüdsin – see kaalus tervelt kolm kilo!"

"See pole midagi," muigab teine. "Aga mina sain eelmise kord nii suure kala, et see ei mahtunud üldse kaalule!"

"Või nii," muutub esimene kalamees tõsiseks. "Ma vist unustasin ütelda, et minu kala FOTO oli see, mis kolm kilo kaalus!"

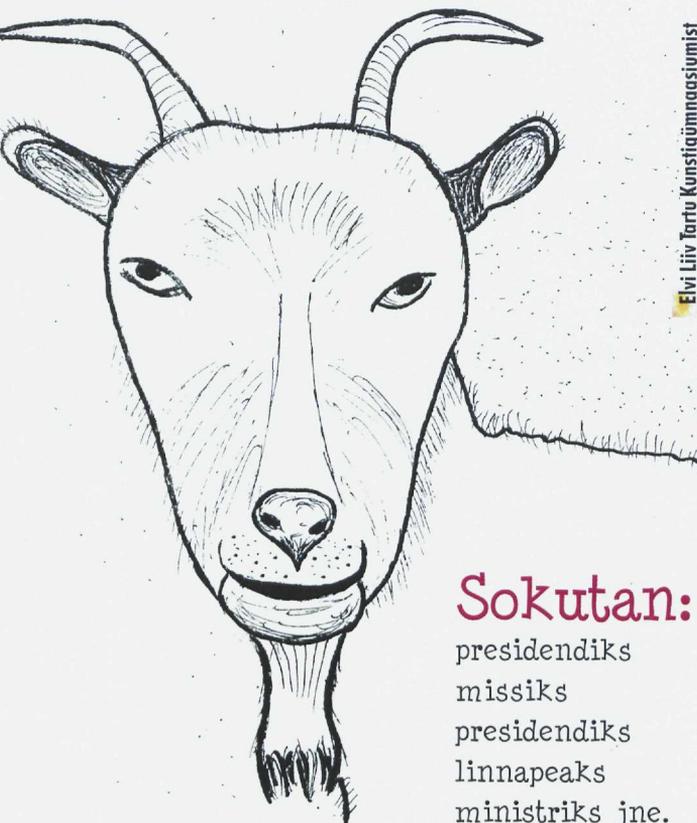

"Kas teie uus perearst on tark inimene?"

"Ei usu – paistab, et kõik ta patsiendid on haiged!"

Valetamine lubatud?

Anni Vanin Tartu Kunstigümnaasiumist

Elvi Liiv Tartu Kunstigümnaasiumist

Sokutan:

presidendiks
missiks
presidendiks
linnapeaks
ministriks jne.

Karikatuurid
Tartu
Kunstigümnaasiumi
karikatuuri-
voistluselt
"Mida naerad,
koolijüts?"

Moeahv

Komme esimesel aprillil nalja teha on meil Eestis ligi 150 aastat vana. Pärit on see tava aga Lääne-Euroopast ja kaugest minevikust. Seda päeva nimetati vanasti narride päevaks ja siis tähistati kevade saabumist.

Eestlastel kuulus 1. aprill aga õnnetute päevade hulka – sel päeval olevat kurat sündinud või taevast alla visatud. Sellel päeval ei tohtinud ühtegi suuremat tööd alustada ja ükski asi ei läinud korda. Hoolimata sellest on aja

jooksul saanud aprillikuu esimesest päevast just naljapäev, mil võis teiste üle nalja teha ja neid ära petta. Usuti, et kes saab teise ära petta, sellel on kogu järgmine aasta hea õnn, aga kes ise petta saab, see saab kogu aasta petta. Sel päeval oli valetamine lubatud. Vanasti tehti mõnel pool ka aprillitegemiseks vanadest riietest väikese inimese suurune kuju, keda kutsuti kuradiks. Kurat pandi kellegi voodisse või kusagile ukse taha, et inimesi ehmatada

Üheks naljaks oli vanasti see, et saadeti otsima või vaatama mingit asja, mida olemas ei olnud. Tavaliselt

tegid selliseid nalju ikka lapsed või nooremad inimesed omavahel. Vanade inimeste narrimine ei olnud kombeks. Ometi on koolilapsed tunnis kontrolltöö ajal ka niisugust nalja teinud, et oleksid nagu spikerdanud ja kui õpetaja juurde tuli ja spikri ära võttis, oli sinna suurelt „APRILL!!!“ kirjutatud.

Aprillinaljade puhul on oluline, et tõde peab selguma sama päeva jooksul. Nii ei tohi olla, et sa luiskad midagi

ja teine inimene jääb seda uskuma pikaks ajaks. Kui vale välja tuleb, hütatakse uskujale „Aprill!“ ja see inimene, kes uskus, jääb pika ninaga. Kust on aga tulnud arvamine, et lihtsameelsetel inimestel on just pikk nina, mina ei tea.

1930. aastatel oli moes ise joonistada aprillikaarte, samuti sai neid poest osta. Kaartidel olid lõbusad pildid ja pilkesalmid. Seda, et ajalehtedes ning raadios ja televisioonis 1. aprillil tõe pähe hoopis nalja pakutakse, on ka vana komme. Hoolimata sellest, et haneks tõmbamise oht sellel päeval suur on, leidub ikka lihtsameelseid uskujaid.

Tore, et see päev on aja jooksul kaotanud õnnetu päeva kuulsuse ja nalja teha on ikka tore. Naljapäevad peavad olema lõbusad ja rõõmsad, kurbade ja kurjade asjadega nalja teha ei tohi.

Eestlastel kuulus 1. aprill aga õnnetute päevade hulka – sel päeval olevat kurat sündinud või taevast alla visatud.

Mustkunst ja mustkunstnikud

Seni olen keskendunud pigem läänelikele

mustkunstnikele, kuna nende esinemisstiil on meile kõige omasem ning tegevus tänu läände suunatud massiteabevahendite kõige tuntavam. Ometi on ka idapoolse päritoluga mustkunstnike hulgas neid, kelle esinemiskunsti imetletakse üle kogu maailma.

Californias sündinud Jaapani-Ameerika artist Cyril Takayama on tänase mustkunstitaeva üks säravamaid tähti. Populaarsust on ta kogunud esinemiste, teleshowde ja YouTube videotega Jaapanis, Ühendriikides ning Euroopas.

Esmakordselt tutvus Cyril mustkunstiga seitsmeaastasena, kui külastas koos peretuttavaga Las Vegases mustkunstietendust. Seal üles astunud külalismaagi etteaste, mille tipphetkeks oli naise hõljuma panemine ning pooleks lõikamine, lummas noort poissi niivõrd, et ta pühendas iga järgneva päeva harjutamisele.

Esimese avaliku esinemise tegi Cyril kooli talendishowl. Täna on ta jõudnud sellise tasemeni, et tema esitatud silmamoondused ei hämmasta mitte ainult tavainimesi, vaid ka kolleege – isegi mustkunstnike jaoks tunduvad mitmed Cyrili trikid imedena.

Cyрил on enim tuntud peamiselt Jaapani tänavatel esitatud lähimaagia ning lääneriikides populaarsete sarjade „T.H.E.M“ (Totally Hidden Extreme Magic) ning „Room 401“ tõttu. Sarjade taga on kümnest maailma tippasemel noormustkunstnikust koosnev USA grupp Magic X Live, kelle eesmärgiks on tõsta mustkunst uuele tasemele ning muuta tavainimeste vaateid mustkunstile.

Cyрилit on tunnustatud mitmete oluliste auhindadega, sealhulgas ka F.I.S.M.-i (Rahvusvahelise Mustkunstnike Ühenduse) Maailma Mustkunsti Meistrivõistluste lavamaagia kategooria teise kohaga (esikohta välja ei antudki) 1994. aastal. Seda mainekat võistlust peetakse mustkunstnike olümpiaks ning edu seal tõi Cyrili tugevalt maailma mustkunstikaardile.

Muideks, ka trikimees Jürgen Veber on oma telesaadetes kasutanud mitmeid Cyrili repertuaarist pärit illusioone – nagu näiteks pea langemine õlgadelt või pildil oleva toidu muutmine reaalseks.

Kel huvi, võib vaadata Cyrili üht sedasorti trikki aadressilt: <http://www.youtube.com/watch?v=pJ-dcgUKKas&feature=related>

Trikk

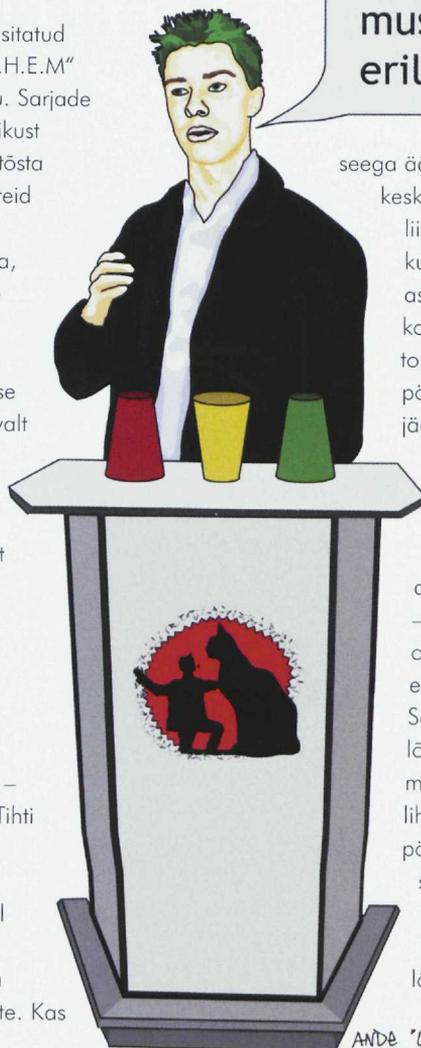
Mustkunstniku ees laual on kolm erivärvilist plasttopsi – äärmised üht- ning keskmine teistpidi. Maag räägib: „Tihti väidatakse, et mustkunstnikel on erilised võimed ning varasematel aegadel on meid isegi nõidadeks peetud. Olgu see salduskatte all öeldud, et tegelikult ongi meil need võimed olemas. Ma võin kihla vedada, et keegi publiku hulgast ei suudaks järele teha seda, mida mina teen, isegi kui ma näitaksin kõik liigutused detailselt ette. Kas

mõni julge vabatahtlik tuleks, palun, lavale?“ Abiline saabubki ning mustkunstnik juhendab: „Jälgi täpselt, mida ma teen ning tee täpselt samamoodi. Eesmärgiks on pöörata topsid kolme liigutusega ümber, nii et kõigi avaaused oleksid üles suunatud. Liigutada tuleb kahte topsi korraga. Jälgi tähelepanelikult! Oled sa valmis?“ Abiline noogutab ning mustkunstnik asub tegutsema – kõigepealt pöörab ta ümber keskmise ja äärmise topsi, seejärel kaks äärmist ning lõpuks taaskord keskmise ja äärmise. Kolme liigutuse järel ongi topsid õigetpidi. „Suudad sa seda järele teha?“ küsib mustkunstnik ning abiline vastab enesekindlalt: „Muidugi!“. Mustkunstnik seab topsid algasendisse, ent kuigi abiline teeb kõik liigutused täpselt mustkunstniku järgi, jäävad tema sooritatud kolme pöörde järel topsid suunaga allapoole.

Selgitus:

Selle triki puhul määrab topside lõppasendi ära keskmine tops – kui see on suunatud üles, jäävad topsid ka lõpuks ülespidi suunama, ent kui alla, siis on pöörete lõpus kõikide topside avaaused laua vastas. Etendust alustades on

Kui aus olla, siis mustkunstnikel ongi erilised võimed.

seega äärmised topsid suunatud alla ning keskmine üles. Esimese ja kolmanda liigutuse puhul ei ole oluline, kummal pool ääres üks topsidest asub. Tähtis on aga, et esimesel ja kolmandal korral pöörataks samu topse. Kui maag on sooritanud pöörded õiges järjekorras, jäävadki topsid ülespoole avatuks.

Abilisele lauda ette valmistades pöörab ta ringi vaid keskmise topsi – seega on äärmised suunatud üles ning keskmine alla. Publik erinevust aga ei märka – vaatajad mäletavad, et äärmised olid üht- ning keskmine teistpidi, ent seda mitte, kuidas täpselt. Seetõttu jäävadki abilise topsid lõpus avausega laua vastu. Kui maag tahab esitust korrata, võib ta lihtsalt keskmise topsi ümber pöörata. Üle kahe korra seda trikki samale publikule siiski esitada ei saa, sest pealtvaatajad muutuvad tähelepanelikumaks ning tabavad lõpuks ära, milles saladus peitub.

Kõo hundukarja tegemistest

Kõo vald asub **Viljandi maakonna** põhjaosas, piirinaabriteks on **Kolga-Jaani vald, Suure-Jaani vald ja Võhma linn** Viljandimaal, **Türi ja Imavere** vald Järvamaal ning **Põltsamaa** vald Jõgevamaal. Idee sellesse valda hundukari luua tekkis, kui olin käinud Tallinnas ja veidi täpsemalt skautlusega tutvunud. 2007. aasta 8. oktoob-

ril saimegi lastega kokku ja alustasime oma tegevusega. Koondused toimuvad igal nädalal – mängime, laulame, tantsime ja räägime juttu, samas täidame ka hundude tasku-teatmikis kirjutatud katsepunkte.

Meie esimene väljasõit oli 15. detsembril Metsajõulupuu laagrisse Kuremaale. Laager oli väga vahva, sest saime ise valmistada martsipani ja õlgedest mehikesi ning käis ka jõuluvana.

Teiseks suuremaks ettevõtmiseks võime lugeda Eesti Vabariigi iseseisvuspäeval, 24. veebruaril, toimunud sõitu

Pilistverre, meie kihelkonna keskusesse. Plaanis oli anda hundulubadus ja tähistada ka isamaa sünnipäeva. Kokku olid kutsutud kihelkonna perepojad ja -tütred – hundud Kõo vallast, 4H klubi liikmed Imavere vallast ning noorkotkad ja kodutütar Võhma linnast. Iga organisatsioon rääkis veidi endast, seejärel tutvustati meile pastoraadihoonet ja seal olevat näitust. Kell 19.00 alustasime piduliku lubaduste ja töötuste andmisega. Noorkotkastel on välja kujunenud kindel traditsioon, kuidas oma töötust lugeda, nii saimegi osa nende traditsioonidest ka ise lubadust andes. Kõigepealt toodi Lipulaulu saatel saali lipud, seejärel laulsime uhkelt Eesti hümnit ning külla tulnud kodutütardel oli ette valmistatud päevakohane luulekava. Noorkotkad ja kodutütar töötasid sarnaselt skautidele austada jumalat ja armastada isamaad, seejärel oli meie kord. Kuna allakirjutanu pidi ise alles skauditöötuse andma, viisid tseremoonia läbi skaudijuhid Helen Liiv ja Marko Pill, kes olid nõus Tartust meile külla tulema ja meie noort salka aitama. Pärast töötust kutsusid Sakala Maleva esindajad meid pidulauda.

Kuna oli iseseisvuspäev, otsustasime viia küünlad kommunismiohvrite memoriaalile ehk kivikangrulle, Jüri Vilmsi hauale ja vabadussõjas võidelnute mälestuskivile. Jagasime laiali küünlad ja tõrvikud ning kõndisime elava tule valgel üheskoos Pilistvere kalmistu poole. Õudusjutud ja vaimulood tulid lastele iseenesest meelde ning teekond oli pikk ja väsitav. Retk lõppes kirikus, mida tutvustas meile Pilistvere vaimulik Vello Salum. Tagasiteel bussis olime väsinud, kuid õnnelikud – olime ju nüüd lubaduse andnud hundud.

Katre Saar,
Kõo hundukarja juht

Sõna saavad Jakob Westholmi Gümnaasiumi õpilased

* * *

Olen üks poiss Westholmist,
päris tubli, arvan, vist?
Mina koolist palju noorem,
"sada kümme", on vast koorem!

Õpin, laulan, sporti teen,
aina rohkem, veel ja veel!
Jakob Westholm kooli löi
ja sinna suure hinge tõi!

Mark Merilai

* * *

Tammeleht punasel mütsil,
röömsalt kooli poole ma keksin,
Westholmi koolis käia on tore,
siis kui laulupoiss ise veel oled.
Sünnipäevaks pidulikud laulud on peas,
sest soovime sulle ainult head.

Georg Gregor Gritsai

Meie kool

Luisen on üks vahva kool,
kus kõik lapsed käivad koos.
Meil on ilus koolivorm,
purpurpunane ta värv.

Silt on iga ukse peal,
selle järgi klassi tean.
Nii kui ukse avan ma,
leian seal kõik sõbrad taas.

Johanna Maria Meister

Jakob ja kala

* * *

Mina olen westukas,
õpin klassis kolmandas.
Meil on tore koolimaja,
millel aastaid üle saja.

Targad on me õpetajad,
poisid jälle nuputajad.
Vempe välja mõtleme,
kuid vahel me ka õpime.

Meil on vahva poistekoor,
laulame seal üheskoos.
„Revalia” nimeks meie kooril,
käime seal kõik omal soovil.

Raskusi me trotsime
ja tähtedeni jõuame.
Kestku sadu aastaid veel
me vana armas JWG.

Markus Laja

Elas kord poiss nimega Jakob Westholm. Ta istus Peipsi ääres ja püüdis kala. Jakob oli juba kaua oodanud, kuid äkki kala näkkas. Önge otsas oli ilus vikerkaarevärviline kala. Kui Jakob kala kätte võttis, palus see alandlikult: „Ma täidan su kolm soovi, kui sa mind vabaks lased.” Jakob ei uskunud, et temaga selline lugu võib juhtuda, ja soovis, et tal oleks omanimeline kool. Kala imestas, et Jakob muud ei tahagi. „Täitugu sinu soov!” ütles kala. Jakob lasi kala vette ja see ujus röömsalt minema. Jakobi soov täituski! Tänapäevaks on tema kool, Jakob Westholmi Gümnaasium, juba 110 aastane.

Frida Laigu

FOTO

Teder

Aprillis jõuab kätte tedremänguhooaeg.

Juba märtsis käisid tedrekuked mänguplatse üle vaatamas. Ei tea, kas närv sees ka neil enne aasta kõige olulisemat perioodi? Saabunud kevad on Eesti tetrede jaoks hoopis eriline, sest **Eesti Ornitoloogiaühing on valinud tedre tänavuseks Aasta Linnuks**. Seetõttu on kõigi linnusõprade tähelepanu eriti teravalt just tetredele koondunud. Tedred ise ei pruugi sellest vaimustuses olla, sest küllap on parem ikka omaette, ilma võõraste uudishimuta omi tedreasju ajada.

Tedrepreilid ja -prouad on ametis proteiinirikka toidu otsimisega – varsti aeg ju munema hakata. Terve talv on ühekülgiselt peamiselt kasepungadest, -võsudest ja -urbadest toitunud. Kus kaski vähe, seal sobisid suhu pista ka kuuse- või kadakaokkad, kadakamarjad, paju- või lelapungad või koguni noored männikäbid. Nüüd otsitakse vaheldust villpeade õisikutest ning varsakapjade ja tulikate osistest.

Suvel ja sügisel on toidulaud rikkalikum. Mõnus on marju noka vahele noppida – mustikad, sinikad, pohlad ja jõhvikad – neist peame ju meiegi lugu. Aga rohelist ka vahelduseks – ristiku- ja mustikalehed, kortislehed ja haavalehedki on nokkamööda. Põldudel on päris mõnus ka viljateradega maiustada.

Tedremäng on võimas vaatepilt. Aga seda näevad vähesed meie seast. Pole ju võimalik seda koduaknast jälgida ega ka looduses möödamminnes kiigata. Selleks peab mänguplatse

teadma, sinna varakult varjeonni ehitama, enne tetri varahommikul kohale minema ning alles peale mängu lõppu lahkuma. See kõik nõuab teadmisi, aega ja kannatust. Kui paljudel meist on tänapäeval aega ja kannatust piisavalt?

Kui aga on õnne tedremängu jälgida, siis saab näha nende lindude tõelist ilu. Tedrekuked on säravalt mustad, lehvikuna laiaili aetud saba aga puhasvalge, silmade kohal erkpunased paksud kulmud. Mängu ajal tedrekuked kudrutavad ning see heli kõlab kilomeetrite taha, kstes eemalt justkui pudrupott podiseks vaikselt tulel. Lapsepõlves oli mul õnn elada metsa-äärse talus, kuhu kevadeti tedremäng õuele ära kostis. Ükski tehisheli ei suuda võistelda taoliste ürglooduslike helipiltidega, need jäädvustuvad mällu igaveseks.

Tänaseks on tetrede arvukus tublisti langenud. Praeguseks Eesti tedre-asurkonna suuruseks arvatakse olevat kuni 20 000 mängivat isaslindu. Varasematel aegadel oli teder populaarseks jahilinnuks. Siis ehitati varjeonne peamiselt lindude küttemiseks, mitte vaatlemiseks nagu tänapäeval. Aga küttemisel kehtisid omad reeglid. Keelati tedremängust „kõsterkukke“ – kõige esimesena mängu alustanud isaslindu – maha lasta, et jahiohn ei kaoks. Arvati ka, et kes tedrekuke harja sööb, saab kõigis asjades targaks.

Kuna tetresid on meil suhteliselt vähe, pole kindlasti igaüks seda lindu looduses kohanudki, küll aga liigub meie seas palju tedrenimelisi inimesi ringi. Perekonnanimena on Teder üks

Väikesed tähnilised tedretibud on alguses lihatoidulised, pistes nokka vaid putukaid ning juba nädalastena hakkavad tiibu proovima.

enamlevinumaid nimesid. Nüüd on meil isegi samanimeline õiguskantsler! Aga paljudel on põskedel ka tedretäpid! Mis neil tetredega pistmist on? Eks see nimetus ole ka veel sellel ajal tekkinud, kui tetri palju oli ja tedremune söögiks kasutati. Nimelt on tedremunad hästi kirjud, täpilised. Nii nagu tedrekanadki. Ikka sellepärast, et hauduv lind ega ka munad pesas vaenlastele silma ei torkaks. Ja selle kohta, kuidas need täpid inimeste põskedele sattusid, olid vanarahval omad seletused olemas. Ühe versiooni järgi said tedretäpid need,

kes tedre tapsid või tedre pesas olevaid mune katsusid. Teise, levinuma uskumuse järgi tulid tedretäpid näole neil, kes kevadel enne linnupetet võtmata välja minnes esimest korda tedre kudrutamist kuulsid. Linnupette võtmine tähendab seda, et tuleb midagi süüa enne väljaminekut. Ise olen seda kommet püüdnud alati järgida, kes siis ikka tahab lasta end linnul ära petta!

Tedrekanad muneb mais-juunis hästi varjatud pesa maapinnal kuni kümme muna ning haub neid üksipäini ligi kuu aega. Väikesed tähnilised tedretibud on alguses lihatoidulised, pistes nokka

vaid putukaid ning juba nädalastena hakkavad tiibu proovima. Kuuvanusel alustavad nad iseseisvat elu ning neist on saanud selleks ajaks põhimõttekindlad taimetoitlased, nagu on ka nende ema ja isa, vanaema ja vanaisa... ning kogu tetrede suguvõsa.

Praegu on aga mullused nooredki mängupaikade ümber kogunemas. Algab uus aastaring.

Foto ja tekst: Peep Veedla

Algus lk 5

Johannes tutvub Saima ja Reumaga Ilmar Tomusk

Ta kujutas ette, et kui võtta needsamad kaks vanatädi ja panna nad Antsu käe all kükist hüppeid, kätekõverdusi ja joonejooksu tegema, siis küllap nad saaksid üsna pea aru, mis olukorras Johannes praegu on.

„Oleks nüüd veel vana aeg, siis kutsuks kohe miilitsa. Aga tänapäeva noortel on vabadus kohe nii suur, et korralik inimene ei julgegi midagi teha, helista või Võsa Petsile,“ kahetses see proua, keda teine Saimaks kutsus.

„Kui see üks on Saima, siis see, kes minu kõrval istub, on raudselt Reuma,“ mõtles Johannes.

Reuma pani oma nina Johannesele võimalikult lähedale, et välja selgitada, millise joogi tarbimise tagajärjel poiss nüüd nõnda abitus olukorras on. Too nihutas end uudishimutsejast nii kaugele kui võimalik, kuid siis tuli trollibussi aken ette ja taganeda polnud enam kuskile. Järsku trollibuss pidurdas ning Saima, kes seni raudnaelana Johannesese ees oli seisnud, haaras kahe käega istme kõrval olevast torust. Füüsika-seadused osutasid tugevamaks vanadaamist, kes vaatamata jõupingutustele oma sõbrannale sülle prantsatas. Üle trollibussi kaikus hele rõhatus ning andmed Reuma lõunamenüü

kohta kandusid Johannesese trolliakna vastu surutud ninasse.

„Verivorst ja hapukapsad,“ mõtles poiss õudusega.

Õnneks suutis Saima end kiiresti püsti ajada ning sõbranna sai taas vabamalt hingata.

Nägu endiselt akna poole pööratud, hoidis Johannes kramplikult hinge kinni, kuna verivorst ja hapukapsad ei kuulunud just tema lemmiktoitude hulka..

„Nii, ja nüüd me palume, et te lähete trollibussist ära ega häiriks siin korralikke inimesi!“ nõudis Reuma resoluutselt.

Johannes teadis, et vanemate inimestega tuleb viisakalt käituda. Seetõttu jättis ta ütlemata kõik need asjad, mida ta tegelikult öelda oleks tahtnud, küsides vaid väsinult: „Kes siin keda häirib?“

„Vaata, kui ülbe,“ andis Saima Reumale nüüd Johannesese kohta lõpliku hinnangu. „Sellised tuleks kõik ühte kohta kinni panna ja siis lasta neid filmida,“ nõustus Reuma, „küll see Võsa neile veel näitab!“

Mõnikord meeldis Johannesesele pärast treeningut ka jalgsi koju minna, kuid pärast tänast rasket trenni ei tahtnud ta selle peale isegi mõelda. Kaks peatusevahet koos Saima ja Reumaga andsid aga talle nii palju uut jõudu, et ta suutis end püsti hiivata ning järgmises peatuses trollibussist välja astuda.

Johannes viskas spordikoti õlale ning suundus oma väsinud jalgu järele vedades kodu poole, milleni oli veel kolm peatusevahet.

„Kus sa täna nii kaua olid?“ päris ema, kui Johannes lõpuks rampväsinuna koju jõudis.

„Ma sain Saima ja Reumaga tuttavaks,“ teatas ta vastuseks.

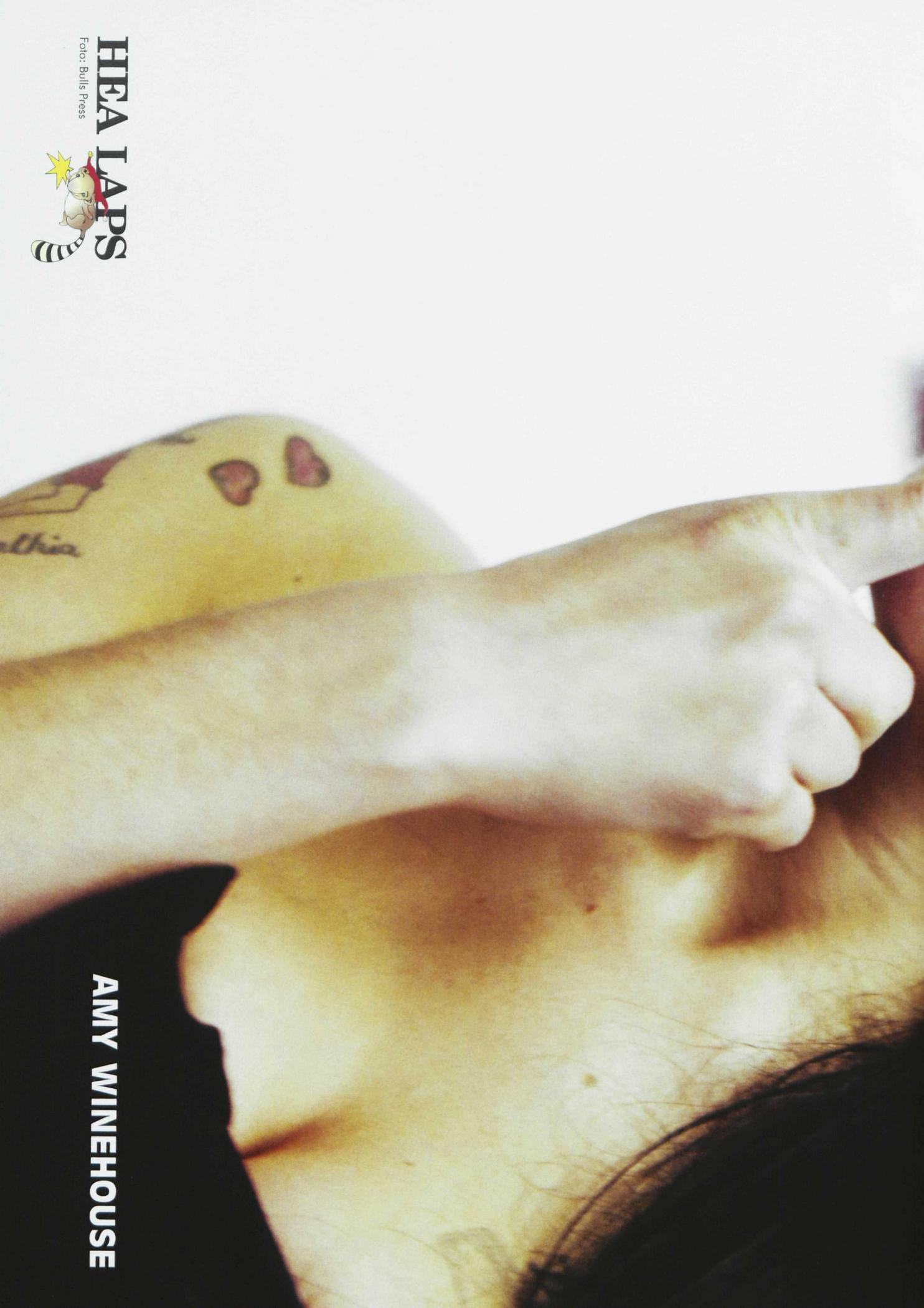
„Saima ja Reumaga?“ oli ema üllatunud. „Kas teil on nüüd korvpallis tüdrukute grupp ka või?“

„Võiks olla küll,“ vastas Johannes isukalt söögi kallale osudes ning rääkis ära kogu loo, alates Antsu harjutustest kuni saatusliku kohtumiseni, mis teda täna poole tee pealt jalgsi koju tulema sundis.

Foto: Bulls Press

HIBA LAPS
Foto: Bulls Press

AMY WINEHOUSE

NIRVANA

Kirjanurk

Jürikuutervitus kõigile sugulastele ja sõpradele!

Veebruarinumbri auhinnad ootavad jagamist. Nagu ikka, saavad Tallinna, Harju-, Lääne-Viru-, Järva, Pärnu- ja Läänemaa lapsed oma preemiad kätte **Kullo Lastegaleriist** (Kuninga 6, Tallinn), Tartu-, Valga-, Viljandi-, Võru- ja Jõgevamaa laste auhinnad toimetatakse Tartusse **O. Lutsu nim. Raamatukogu Lasteosakonda** (Kompanii 3/5, Tartu). Kellel on muid soovet, neil palume toimetusse kirjutada, helistada või meilida.

NIMI: Ragna Rumm
HÜÜDNIMI: Rax, Raksu
VANUS, SÜNNIPÄEV: 10 / 15.11, 1997
TÄHTKUJU: Skorpion

KOOL: Tabasalu Ühisgümnaasium
KOGUN: postreid, klepse, taskukalendreid, raha jne
HUVIALAD: sport, kunst
PIKKUS: ca 153 umbes
E-POST: ragna.rumm@mail.ee, pärast annan rate, msn-i jm
SOOV: otsin kirjasõpru vanuses 9-13, poisse ja plikaseid

Tere! Otsin kirjasõpra vanuses 11 – 15, sugu pole oluline. Ise olen 11. **ANNELI JÄRVELA, Nurme 3, Avinurme sjsk, Ida-Virumaa 42101.** Vastan kõigile!

LEGO-auhinnad võitsid

seekord **MARK PIIRITS** Kuremäelt, **JAAN MARKUS JAHILO** ja **SANDRA TAEI** Tallinnast, **MARTIN MÄNNA** Paidest ja **TAAVI LUIK** Tamsalu vallast.

NB! Nagu lubatud, loosime püsivastajate seast peatselt välja selle, kelle legode maaletooja **REKATO** läkitab suvel Taani Kuningriigis asuvasse Leholandi!

BARBINDUSE peauhinnad –

nukud – saavad **TARTU LASTEAEAD KANNIKE, PIPI-LOTA KULLA** Laevast ja **MERIKE TOODE** Valgamaalt. **Ergutusauhinnad** – võtmehoidjad või peavõrud – võitsid **ANETE MOOTSE** Pärnumaalt, **AVE MÜÜRSEPP, GRETE SIRGE** ja **JOHANNA-LY MÄNNIK** Laeva Põhikoolist, **TRIIN VALDMAA** Jõgevalt, **MANN RASK** Luunja vallast, **PILLE-RIIN KULLA** Tartu- maalt ja **GERDA SAVOLAINEN** ning **KAILI ZIRK** Väike-Maarjast.

18. aprill – 18. mai – muinsuskaitsekuu

8. MUINAS-JULLE VOISTLUS “Meie kodu lood ja asjad”

- Minu kodu – linnakodu, maakodu, suvekodu, vana- vanematekodu...
- Kas see kodu on uues majas või vanas majas, milline ajalugu tal on, millised põnevad, toredad, naljakad lood on sellega seotud
- Mis ja kes teeb minu kodu eriliseks?
- Milline oli sinu vanemate, vanavanemate kodu?
- Millised on sinu mänguasjad ja millised mänguasjad olid sinu vanematel, vanavanematel? Kas nad on neid alles hoidnud ja kas ka sina mängid nendega?
- Milliseid asju armastad sina oma kodus ja milliseid armsaid asju on sinu vanemad, vanavanemad oma lapsepõlve kodust alles hoidnud ja kas need meeldivad sullegi, miks?
- Mida sina kindlasti alles hoiad oma lastele ja lastelastele?
- Millest tahaksid sina neile kunagi tulevikus jutustada?

Kirjuta / joonista / meisterda meile neil teemadel ning saada oma võistlustöö hiljemalt 10. maiks 2008 Balthasar Russowi Ühingusse (Pühavaimu 4, 10123 Tallinn). Kirjatöö võid saata ka e-postiga (margit.hein@mail.ee; ene.luka@entk.ee).

Lisa kindlasti enda ja oma õpetaja-juhendaja andmeid (nimi, klass, kool, e-mail, telefon; vajadusel kodune aadress). Täiendav info telefonil 735 0397 (Ene Luka).

Võistlustöid hinnatakse kolmes vanuseastmes (1. – 4. klass, 5. – 6. klass, 7. – 9. klass). Eraldi hinnatakse kirjutisi (mõtisklusi, luuletusi, muinasjutte, näidendeid jm) ning joonistusi ja käsitöid (lõike- ja klepetöid, pisiplastikat jm). Autasustamise ajast ja kohast teavitatakse võitjaid.

Balthasar Russowi Ühing
ajakiri Hea Laps
Eesti Muinsuskaitse Selts
Tallinna Kultuuriväärtuste Amet

VEBRUARIINI-preemiaraamatud saavad **KASPAR BORK** Väike-Maarjast ja **DIANA-KATRY KORNIS** Mõisaküläst.

Ristsõna-CD võitis **GRETE PÖLLUSTE** Paliverest.

TV3 Superstaari-auhinnad saavad **ANNA-MARIA UULMA** Sauelt ja **HÄLY KONT** Torist.

Ridala lapsed liiguvad looduses

Kevadmatk

Mina kevadmatkal olen,
minul üldse igav pole.
Ei mind häiri vihm, ei pori,
kõrvu kostub konna torin.
Kann see ütleb: "Tor-tor-tor-tor!
Nüüd tuli maha pori kord!
See on väga, väga paha.
Uus tee maksab palju raha!"

Karl-Christoph Rebane (3. klass)

Matk Haeskas

Ma elan Läänemaal Haeska külas. Sügisel käis meie klass minu kodukülas matkal. Pärast koolipäeva sõitsime bussiga Haeska mõisa juurde. Seal läksime jalgsi mere äärde, kus on Haeska linnuvaatlustorn. Kõik me ronisime torni. Tornist paistis Matsalu laht ja Tuulingu talu. Õpetajal oli binokkel kaasas. Kõik said sellega vaadata. Mina nägin, kuidas rannakarjamaal sõid lehmad, lambad ja šoti mägiveised. Nägin ka mõnda lindu mööda lendamas. Eemalt paistsid Virtsu tuulegeneraatorid. Kui tornist alla tulime, ronisime mitme suure kivi otsa. Enne mere äärest lahkumist käisime ka kanali ääres, kust paadid merele sõidavad.

Nüüd ootas meid ees umbes kahekilomeetrine matk mere äärest minu kodutallu. Meil kõigil olid matkakotid seljas ja keegi ei virisenud pika tee pärast. Vahepeal puhkasime ka jalga. Tee ääres elab minu vanaema. Näitasin oma klassikaaslastele vanaema sigu, lehma, parte ja kasse. Kes tahtis, sai kassidele pai teha. Kui me minu juurde jõudsime, olid kõigil kõhud tühjad. Me

grillisime vorste. Pärast mängisime ukakat, ronisime ja kiikusime.

Mulle meeldis see päev, sest mul käisid külalised ja ma sain neile näidata oma ilusat koduküla Haeskat.

Kaarel Koit (2. klass)

*Heaolu
südamele
liikumisega*

Õues õppimise päev

Mina olen Helikka Kallus ja õpin Ridala põhikooli 2. klassis. Sügisel oli meie klassil õues õppimise päev. See oli nagu tavaline koolipäev, aga kõik tunnid toimusid Mäemõisa pargis, mis asub meie kooli lähedal. Me õppisime eesti keelt, matemaatikat, loodusõpetust ja kunstiõpetust, aga tegime kõike seda mängides, joostes ja võisteldes. Minule meeldis kõige enam puude arvamise mäng. Selles mängus pidime võtma paaridesse. Ma sidusin oma paarilisel salliga silmad kinni ja viisin ta ühe puu juurde. Ta pidi seda puud tundma õppima katsudes ja nuusutades. Seejärel viisin paarilise puust eemale ja sidusin tal silmad lahti. Paariline pidi sama puu nüüd pargist üles leidma. Siis pidin mina puud arvama. See ei olnudki nii lihtne.

Vahetundi meil õues ei olnud ja kõik ained olid läbisegi. Koolimajas käisime vaid korraks söömas.

Peale sellist koolipäeva olime küll väsinud, kuid rõõmsad, sest saime olla kogu päeva värskes õhus ning saime ka palju liikuda.

Metsaskäik

Üskord talvel läksime onuga loomade söödaplatsile, loomadele süüa panema. Mu onu on jahimees ja käib seal tihti.

Kui meie sinna jõudsime, olid söödaplatsil metssead. Neid oli päris palju. Hiilisime lähemale, et neid ligemalt vaadata. Nad kuulsid meid ja ma arvan, et nad tundsid ka meie lõhna. Onu ütles, et sead tunnevad hästi lõhna... Ja läinud nad olidki! Panime söögi ära ja tulime koju tagasi.

Kaido Märss (4. klass)

Fantastiline sport 50 aasta pärast

Mina arvan, et sporti tehakse 50 aasta pärast sellistes spordihallides, kus on üleval suured ekraanid. See tähendab, et spordialasid saab harrastada justkui virtuaalselt, arvuti abil.

Näiteks sulgpallis näed, kuidas arvuti viskab sulle palli. Ise lööd reketiga õhku nagu mängupalli pihta ja vastasmängija samuti. Kohtunikuks oleks samuti arvuti, mis loeb punkte ning vigu.

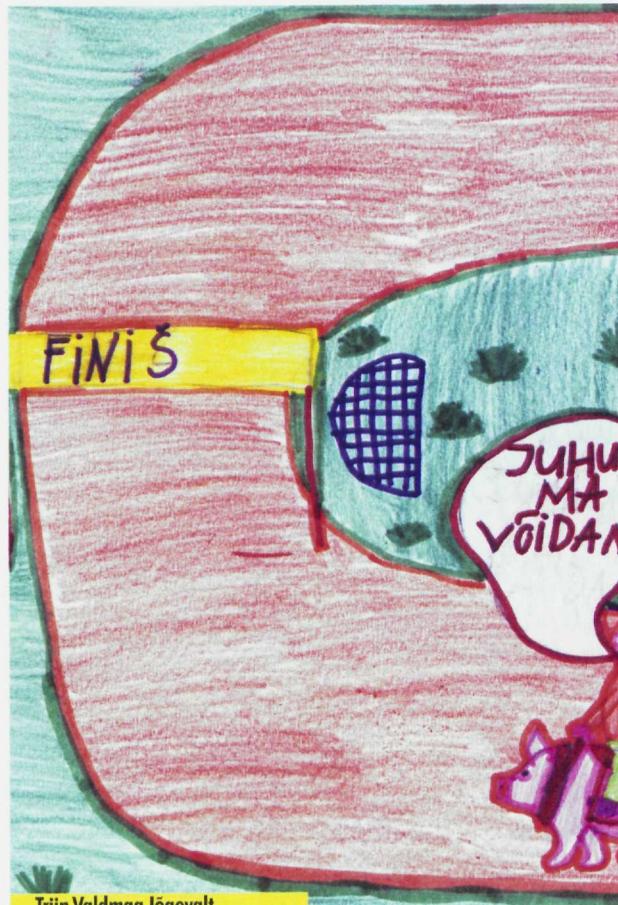
Korvpallis asendab kohtunikku pall, mille sees on kaamera, mis salvestab kogu mängu jällegi arvutisse ja see omakorda registreerib vead. Ka mängijate riiete sees on andurid, mis edastavad kogu mängu arvutisse.

Selleks ajaks on kõigis Eestimaa paikades ujulad. Suusatada ja uisutada saab aastaringelt suurtes spetsiaalsetes külmhallides. 50 aasta pärast, kui mina olen 60 aastane, siis on pensionäride lemmikspordialaks benjihüpped, sest siis on nende harrastamine populaarne ja odav.

Inimesed on teadlikult toitunud tervislikult ning naudivad täiel rinnal elu, sest nende keskmine eluiga on pikenenud 120 aastani.

Sportige terviseks!

Grete Sirge Laeva Põhikooli 3. klassist

Triin Valdmaa Jõgevast

Anet Viia Väike-Maarja Gümnaasiumist

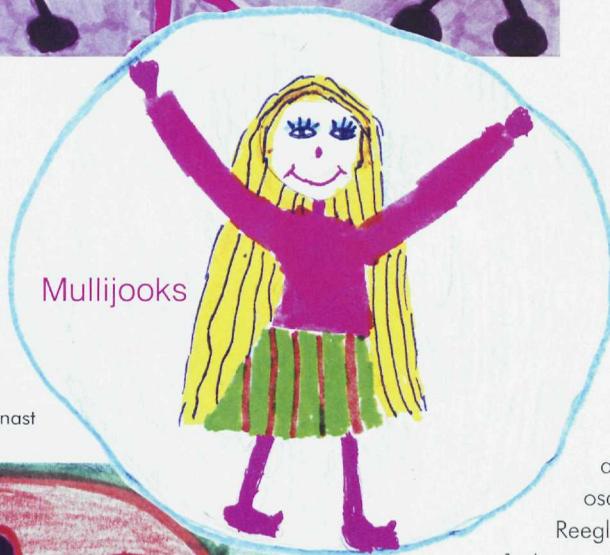
Sea seljas ratsutan,
ise siga patsutan.
Ära tuhni, ära otsi –
hooga edasi nüüd, notsu!
Oled staadionil ju sa,
et siin võidu ajada.
Finiis ootab – ruttu, ruttu
hooga edasi nüüd, notsu!

Triin Valdmaa Jõgevalt

Tulevikus võisteldakse sellistel spordialadel nagu mullijooks, vedruhüpped ja õhus hõljumine. Kes tahab saada meistriks, see hakaku kohe harjutama!

Katrín-Helen Kasvandik Tallinnast

Mullijooks

On aasta 2068. Leiutatud on uus spordiala: võidusõit Kuule. Esimesel korral võistlevad omavahel Venemaa ja Ameerika, kuid loodetakse, et mõne aasta pärast saavad sellel spordialal osaleda ka paljud teised maad.

Reeglid:

1. Iga maad peab esindama 5 astronauti, ei rohkem ega vähem.
2. Võitmiseks peab Kuult üles leidma enda riigilipuga raketi. Et sohki teha ei saaks, tuleb rakett eemaldada koodiga, mida teavad ainult võistkonna liikmed ja kohtunikud.
3. Võitja on see, kes esimesena Maale tagasi jõuab. Venemaad esindavad 5 kuulsat astronauti: Sergei Bilanov IV, Dima Jargot, Aleksei Duiman, Anna Suruska ja Jelena Oljanova.

Ameerikat esindavad: Chris Amit Smith, Dhani You Are, Marie Jennyfer Are, Nelly Elenor Spears, David Sebastian Lier (eesti keeles Valetaja, kuna talle meeldib teistele tünga teha, kuid muidu on ta tark ja haritud mees).

On aeg sisse võtta stardipositsioon. Kui kohtunik loeb kolmeni, tuleb hakata lendama.

Lennates unistavad astronautid auhindadest, milleks on suured kristallkarikad, kuldmedalid ning võistkonnale 50 miljonit dollarit. Auhinnad on ahvatlevad ning mõlemad võistkonnad tahavad neid endale saada.

Praegu on aga aeg jõudnud sinnamaale, mil mõlemad võistkonnad on teel olnud 5 kuud, kuid rohkem ei tohi ma edasi rääkida, sest see on alles tuleviku spordiala ning praeguses ajas pole veel võitjad teada.

Anna-Maria Uulma Saue vallast

Ehteid volbriööks

Kevadised päevad mööduvad kiiresti, varsti lõpeb jürikuu ja on lähenemas põnev, kirev, muinasjutuline nõidade pidutsemise aeg – volbriöö! Küllap tähistatakse seda sinugi koolis.

Nõidadele sobivad silmatorkavad, ebatavalised, üllatuslikud ehted. Tee sinagi endale nõidade peoks midagi lõbusat ja kirevat. Selleks on sul vaja jämedamaid kokteilikõrsi ja käsitöövilti. Aseta kokteilikõrs riidele ja mõõda välja riba, mis ulatuks umbes ½-1 cm ümber kõrre. Lõika selliseid ribasid erinevat värvi. Nüüd kleebi need ümber kõrte. Kui liim on kuivanud, lõika kõrs umbes 2 cm pikkusteks torukesteks. Lüki torukesed

tugevale niidile ja saadki omapärase kaelakee. Et kee põnevam tuleks, võid ümber torukeste keerata ja liimida sädelevat või värvilist niiti, lõnga, peenikesi paelu. Kasuta kaunistamiseks ka väikesi käsitööhelmeid. Kui sul on kodus üksikuid suuri vanadest kaelakeedest järele jäänud pärleid, siis lüki neidki kokteilitorukeste vahele. Hästi sobivad ka karvapallikesed. Dekoratiivsete torukestega võid kaunistada ka kostüüme, valmistada vöösid, pea-, jala- ja käepaelu. Soovin sulle lõbusaid, kirevaid ja turvalisi volbriöö pidustusi!

UUDISED TULEVASTELT LEIUTAJATELT

(kes praegu õpivad Suure-Jaani Gümnaasiumi 4. klassis)

Meie uus leiutus elektrooniline koduõpetaja ehk edaspidi EKÕ ületas ootusi kohe alguses. EKÕ tõestas, et tema abiga õpetatud lapsed saavad koolis paremaid hindeid kui teised lapsed, sest EKÕ-l on sisse programmeeritud terve õppetund. EKÕ abiga saavad kodused tööd varem valmis ja perel on rohkem aega koos olla. Õpetajad kiidavad EKÕ-d sellepärast, et kui lapsi õpetab kodus EKÕ, siis on lapsed tunnis alati targad.

Helena Savi

Hea uudis kõikidele tulevastele emadele!

Müügile on jõudmas uus ja omapärane lapsevanker, mis on varustatud uhkete abiratastega, millel on omapärane disain ja mis on juhitud puldi abil.

Enam ei pea jooksma õue, kui lapsel on lutt suust välja kukkunud või kui tal pole und. Puldi abil saate toast lahkumata vankrit kiigutada.

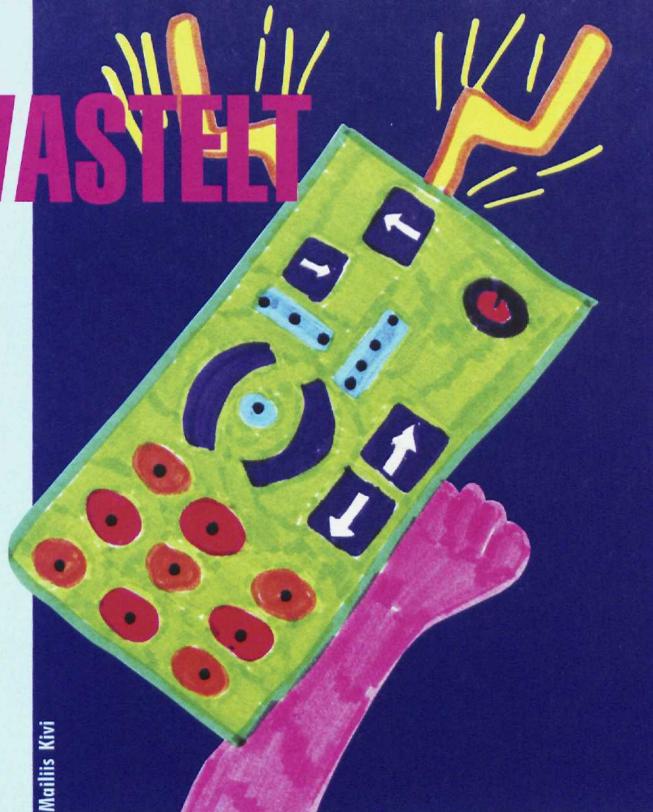
Anete Türk

Eile toodi avalikkuse ette esmakordselt masin, mis lihtsustab koduperenaistel akendepesu. Valad masinasse aknapesuvedelikku ja asetad ta siis aknale. Masin ise ronib mööda klaasipinda ja puhastab niiviisi akna. Nüüd on koduperenaistel rohkem aega oma laste jaoks.

Gerthard Tints

Jan-Erik Jegorov

Mailiis Kivi

Viimaks ometi on välja mõeldud vahend, kuidas vabaneda tüütust koristamisest.

Tunnustatud naisteadlane Mailiis Kivi töötas juba lapsepõlvest saadik oma leiutise kallal ja nüüd on imemasina katsetamine jõudnud lõppfaasi. Leiutus töötab väga lihtsal põhimõttel: on vaja ainult tavalist nuppudega pulti. Kui vajutada teatud nupule, toimub vajalik tegevus. Operatsiooni teostajat me palja silmaga ei näe, kuna kasutatud on Toscana meetodit – nähtamatud hüpermegatugevaid laserkiiri. Nii on nupule vajutamiseega võimalik teostada kõikvõimalikke toiminguid, näiteks korjata maast üles praht või riided, korrastada lauasahtleid jne.

Euroopa Liidu riikide lapsevanemad on Mailiis Kivi juba esitanud Nobeli preemia kandidaadiks.

Mailiis Kivi

Leiutiste maailmas on katsetamise järgus ainulaadne kirjutusvahend, mis kirjutab iseseisvalt. Ta on varustatud vastavate diktofonide ning kiipidega ja kirjutab ette loetavat teksti ilma inimkäe abita. Loodame, et kui kõik katsetused õnnestuvad, saame varsti soetada endale isekirjutava kirjutusvahendi.

Erlend Eltermaa

Suure-Jaanis leiutas neljanda klassi poiss robotinimese,

kes teeb teie eest ära kõik kodutööd. Leiutus, mis sai nimeks Roland, on ühe meetri pikkune ja kaalub 20 kg. Liigub ta jalgadel, suutes käia ka trepist üles ja alla. Robot oskab koristada tube, valmistada süüa, teha sisseoste, triikida pesu ning on lastele mängukaaslaseks.

Iga uue kodutöö lisamiseks on vaja osta eraldi programm. Robot liigub aku jõul, mis kestab ühe nädala. Aku laadimine võtab aega 4 – 6 tundi. Käsklus antakse mobiiltelefoni abil.

Robot Roland lihtsustab inimeste majapidamistöid ning neil jääb rohkem aega iseendale. Roboti hinnaks on 50 000 krooni. Iga uus programm maksab 5000 krooni.

Jan-Erik Jegorov

Kaisukaru seiklused

Elas kord üks täiesti tavaline poiss ühes täiesti tavalises külas ühe täiesti tavalise perekonnaga. Tema nimi oli Peeter ja ta hakkas saama kolme aastaseks. Nagu teistel kolmeaastastel poisitel, oli ka temal palju mänguasju ja ta veetis nendega mõnusalt aega.

Sünnipäeva hommikul leidis poiss ärgates kaisust suure mõnusa pehme mängukaru, kes teda vaatas oma natuke kurbade silmadega ja poiss sai kohe aru, et nendest saavad head sõbrad. Nagu ikka headele sõpradele, usaldas poiss karule nii muresid kui ka rõõme ja nad veetsid koos palju toredaid aastaid. Kuid nagu kõik väikesed poisid, hakkas ka Peeter vanemaks saades oma kaisukaruga aina vähem ja vähem koos olema. Karu ei saanud päris hästi aru, mis toimub, miks nende aastaid kestnud sõprus polnud enam päris see mis varem. Karu muutus kurvaks ja istus nüüd päevade viisi mänguasjade riiulil.

Peeter, kes oli juba linna kooli läinud, tuli suvevaheajaks koju ning arvas, et tema toas võiks remonti teha. See oli hirmus päev kaisukarule. Tuppa toodi suur pappkast, kuhu laoti kõik vanad mänguasjad, kaasa arvatud kaisukaru. Nad viidi keldrisse. Seal oli niiske, külm, pime ja kole, igal pool olid ämblikuvõrgud, rotid krabistasid nurgas. Kohe esimesel päeval tuli karul tegemist suure rotiga, kes arvas, et karu võib maitsev olla. Ta tuli karu nuusutama ning hakkas käpa otsast närima. Õnneks oli karu liiga karvane, et maitsev olla. Mõne päeva pärast oli karul uus hirm: lõhkes veetorustik, kõik kohad olid jääkülma vett täis, ka karu sai märjaks. Külmas ja märjas keldris hakkas karule kallale tulema hallitus. Aga nii nagu karu harjus sellega, et poiss temast ei hoolinud, harjus ta lõpuks ka eluga keldris.

Möödus palju aastaid. Karu seda ei teadnud, kuid Peetri perekond oli otsustanud kolida mujale. Ka kelder tuli tühjaks teha ning ära koristada.

Kui karu Peetrit nägi, lootis ta, et poisile tuli unustatud sõprus meelde, aga võta näpust! Mänguasjade kast viidi prügikasti juurde. Õnneks ei visatud vanu mänguasju kohe rämpsuhulka, vaid pandi prügikasti kõrvale maha. Oli õhtune aeg, hakkas pimedaks minema. Jälle tuli karul üle elada hirmus õõ tundmatu kohas. Lisaks kõigele hakkas ka vihma sadama.

Nagu vanasõna ütleb: "Hommik on õhtust targem," tuli hommikuks päike välja, ilm läks soojaks ning inimesed hakkasid tänaval liikuma. Aga seda rõõmu ei jätkunud kauaks, kuna natukese aja pärast tuli suur roheline prügiauto ning

karul oli hirm, et ta visatakse koos ülejäänud prahiga pressi alla. Viimasel hetkel enne konteinerisse sattumist leidis noor prügiautojuht kaisukaru. Kuna tal oli kodus kaheaastane tütar ning karu nägi vaatamata kõigile üleelatud jubedustele armas välja, otsustas ta karu koju kaasa võtta.

Esimesed üleelamised uues kodus olid ka natuke hirmsad: pereema pesi ta seebiga dussi all puhtaks ning kuivatas fooniga tema karvast kasukat. Aga kui saabus õhtu, siis kohtus ta oma uue omaniku Anneliga. Neist said väga head sõbrad ja nad veetsid palju aastaid koos, nagu varem olid olnud Peetriga.

Karu edaspidisest käekäigust pole palju teada, kuid arvatavasti elasid nad Anneliga õnnelikult. Ja kui karu veel ära kulunud pole, siis käib ta tänapäevani käest kätte.

Mõtlemiseks aga kõigile endistele väikestele poistele ja tüdrukutele: ärge visake oma mänguasju prügikasti! Maailmas on palju lapsi, kes tahaksid endale mänguasju, kuid ei saa neid endale lubada ning mõni selline vana kaisukaru teeks nad väga õnnelikuks.

Antti Suursalu Turba Gümnaasiumi 8. klassist

Karu Tom

See lugu jutustab ühest mitte just kõige tavalisemast karust, kelle nimi on Tom. Tema juures on huvitav see, et ta kannab prille. Nagu teate, armastavad kõik karud tohutult mett, aga vaat kus lops – tema mitte! See karuke armastab mee asemel hoopis kärbseseeni. Kahjuks on tänu sellele armastusele vaene karuke tihti haiglas olnud. Lausa liiga tihti!

Aga sellest – loodetavasti viimasest – korrast me räägimegi.

Seekord ei olnud ta õnneks kõige hullemas seisus, aga esimest korda haiglasolemiste jooksul oli tal palatikaaslane – jänes Tips. Neist said head sõbrad, nad rääkisid omavahel õhtu otsa. Jänes sõi kogu aeg porgandeid, mille peale oli karu kade, sest temal polnud midagi näkitseda.

Ükskord pakkus jänes Tips talle oma porgandit. Alguses oli karu Tom selle suhtes skeptiline, ta maitstes seda hästi ettevaatlikult ning see tegi jänesele palju nalja. Porgandid hakkasid karule nii meeldima, et ta sõi kõik jänese Tipsi tagavarad ära.

Sellest ajast saadik maitsevad karu Tomile hoopis porgandid ning pärast seda pole karu Tom enam ka haiglas sattunud. Ning nüüd on neil jänes Tipsiga oma porgandiklubi. Selles klubis on peale nende veel palju loomi: rebanegi ei sõõ enam liha, vaid porgandeid. Porgandiklubi tehakse igasuguseid asju alates mängimisest kuni kokkamiseni, mis käib ikka porgandite teemal. Neil on kokkusaamiseks kindlad kellaajad. Igal tööpäeval kell 17.00 kohtuvad nad karu Tomi juures ja teevad alati koos midagi huvitavat. Ning mis on selle asja juures üpris naljakas: nad on iga kord porgandikostüümides, et välja näha nagu suur maitsev porgand.

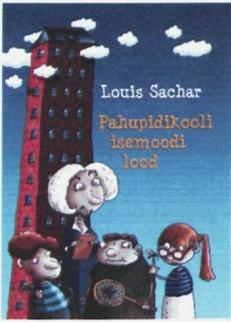
Ja teate, mis on kõige parem? Armas karu Tom ei kannu enam prille, sest porgandid on teda aidanud. Nagu öeldakse: porgandid on odavamad prillid!

Äkki, kui minagi sööksin enne magamaminekut porgandeid, näeksin samuti head und? Peab proovima! Head ööd teile kõigile!

Kristiina Aderov Türi Majandusgümnaasiumist

Huumorimeeletutele keelatud!

Just 1. aprillil ilmus kirjastuselt Draakon & Kuu kaks raamatut kõigile, kes oskavad heast naljast lugu pidada. Kes naljast aru ei saa, sellel oleks muidugi targem mõlemast eemale hoida – küllap mõni kirjanik mõtleb ka nutuhimuliste peale! “PAHUPIDIKOOLI ISEMOODI LOOD” on lõbus koolilugude raamat, mille autori Louis Sachari sulest on varem eesti keeles ilmunud noorsooraamat “Augud”.

Newbery medali laureaadi koolilugudele joonistas pildid eesti karikatuurimeister Hillar Mets.

* * *

* * *

Proua Mürgil oli pikk keel ja teravad kõrvad. Ta oli Pahupidikooli kõige kurjem õpetaja. Ta õpetas kolmekümnenda korruse klassis.

“Kui te, lapsed, sõna ei kuula,” hoiatas ta, “või kui te valesti vastate, siis ma liigutan oma kõrvu, ajan keele suust välja ja muudan teid õunaks!” Proua Mürgile ei meeldinud lapsed, aga ta armastas õunu.

Joe ei osanud liita. Ta ei osanud isegi kümneni lugeda. Aga ta teadis, et kui ta valesti vastab, muudab proua Mürk ta õunaks. Sellepärast kirjutas ta Johni pealt maha. Talle ei meeldinud maha kirjutada, kuid proua Mürk polnud teda kunagi liitma õpetanud.

Ühel päeval nägi proua Mürk, et Joe kirjutas Johni pealt maha. Õpetaja liigutas oma kõrvu – algul paremat, siis vasakut –, ajas keele suust välja ja muutis Joe õunaks. Seejärel muutis ta ka Johni õunaks, kuna too oli lubanud Joe’i enda pealt maha kirjutada.

“Kuulge, see pole aus!” ütles Todd. “John tahtis oma sõpra aidata.”

Proua Mürk liigutas oma kõrvu – algul paremat, siis vasakut –, ajas keele suust välja ja muutis Toddi õunaks. “Kas kellelgi on veel midagi öelda?”

Kõik olid vait.

Proua Mürk naeris ja asetas kolm õuna enda ette lauale.

Stephen hakkas nutma. Ta ei saanud midagi parata. Tal oli nii suur hirm.

“Nutmine on minu klassis keelatud,” ütles proua Mürk. Ta liigutas oma kõrvu – algul paremat, siis vasakut –, ajas keele suust välja ja muutis Stepheni õunaks.

Kogu ülejäänud päeva istusid lapsed hiirvaikselt. Kui nad koju läksid, olid nad nii hirmul, et ei julgenud isegi oma vanematega rääkida.

Aga Joe, John, Todd ja Stephen ei saanud koju minna. Proua Mürk jättis nad oma lauale. Nad võisid seal omavahel suhelda, aga neil polnud suurt millestki rääkida.

Nende vanemad olid väga mures. Nad ei teadnud, kus nende lapsed viibivad. Keegi ei paistnud seda teadvat.

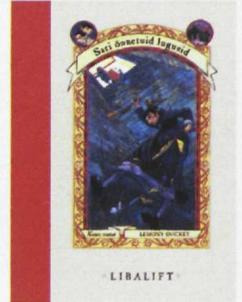
Järgmisel päeval jäi Kathy kooli hiljaks. Niipea kui ta klassi astus, muutis proua Mürk ta õunaks.

Paul aevastas tunni ajal. Ta muudeti õunaks.

Nancy ütles: “Terviseks!”, kui Paul aevastas. Proua Mürk liigutas oma kõrvu – algul paremat, siis vasakut –, ajas keele suust välja ja muutis Nancy õunaks.

© Draakon & Kuu

LEMONY SNICKETI fännide õnneks (või õnnetuseks) ilmus kuues raamat sarjas “Sari õnnetuid lugusid” pealkirjaga “LIBALIFT”, kus jätkuvad juba tuttavate tegelaste – Baudelaire’i orbude – seiklused.

Violet, Klaus ja Sunny seisid koos härra Poe’ga Pimeduse puiesteel ühe hiiglakõrge hoone ees, mis asus linna ühes kõige peenemas kvartalis. Kuigi Pimeduse puiestee asus ainult mõne tänava kaugusel kohast, kus Baudelaire’ide villa oli seisnud, ei olnud kolm lapsukest sinna kvartalisse kunagi varem sattunud ning nad olid oletanud, et “pimedus” oli vaid puiestee nimi, nii nagu George Washingtoni puiestee ei tähenda veel seda, et George Washington seal elaks, või nagu Kuues tänav ei ole tingimata kuueks võrdseks osaks jaotatud uulits. Sel pealelõunal sai Baudelaire’i lastele aga selgeks, et Pimeduse puiestee oli rohkem kui pelk nimi. See oli igati sobiv tänavat kirjeldama. Tavapäraste tänavalaternate asemel ääristasid puiesteed korrapäraselt seisvad kõrged puud, milliseid lapsed kunagi varem polnud näinud – ja mida nad praegugi vaevu nägid. Kõrgel, jämeda ja muhkliku tüve kohal kooldusid puuoksad nagu kuivamiseks väljariputatud pesu, sirutades oma laiu lamedaid lehti ja moodustades Baudelaire’ide pea kohal madala lehtja katuse. See katus varjas kogu valguse ja kuigi oli alles pealelõunane aeg, valitses tänaval õhtune pimedus – ainult veidi rohekam. See ei jätnud kolmele orvule, kes oma uuele kodule lähenesid, kuigi sõbralikku muljet.

“Teil pole vähimatki põhjust ärevil olla,” lausus härra Poe taskurätti tagasi taskusse toppides. “Ma saan aru, et mõningate eelmiste kasuvanematega on probleeme tekkinud, kuid ma usun, et härra ja proua Armetu kindlustavad teile korraliku kodu.”

“Me ei ole ärevil,” ütles Violet. “Me oleme liiga närvis, et ärevil olla.”

““Närvis” ja “ärevil” tähendab üht ja sedasama,” ütles härra Poe. “Aga miks te peaksite närvis olema?”

“Krahv Olafi pärast muidugi,” vastas Violet. Violet oli neljateistkümneaastane, ja seetõttu vanim Baudelaire, kes täiskasvanutega rääkimise harilikult enda peale võttis. Ta oli suurepärase leiutaja ja kui ta poleks nii närvis olnud, oleks ta kindlasti oma juuksed paelaga kinni sidunud, et need talle silma ei tikuks, ja mõelnud välja seadeldise, mis nende ümbrusesse veidi rohkem valgust oleks andnud.

“Krahv Olaf,” lausus härra Poe käega lüües. “Tema pärast ärge muretsege. Siit ei leia ta teid kindlasti üles.”

© Draakon & Kuu

Barbie Mariposa

Jürikuu päike pole küll veel pooltki nii kuum ja mõnus nagu suvine päevasoojendaja, kuid õhust on tunda, et ta mõtleb juba lilledele ja liblikatele. Barbiel on sellel kevadel samuti liblikatega tegemist: tema mängib uues multifilmis kogunisti liblikahaldjat!

Kui oled juba juhtunud nägema multikat Mariposast, siis on Sul lihtne meie seekordses mängus osaleda ja iseend või oma Barbie´t liblikahaldjaks muuta: meisterda endale või nukule tiivad ja lase emal,

õel või sõbral kõik see ilu fotole püüda.

Kes fotoaparaadist lugu ei pea, see võib muidugi liblikahaldjat ka joonistada.

Liblikate aeg on tulekul!

Kui soovid oma pilti toimetusse saata e-posti kaudu, siis palun kasuta aadresse:

vivika@healaps.ee

ja **leelo@healaps.ee**

Postiaadress on endine: Hea Laps, Harju 1, Tallinn 10146.

Märgusõnaks võiks olla LIBLIKAS.

Parimate liblikahaldjate vahel, kes saavad oma võistlustööd toimetusse enne 5. maid, loosime välja haldjanukud RIMONNELT.

Maaletooja: **RIMONNE**

r
a
h
n
u
r
e
e
t
m
ä
n
g
e
l
-
j
u
u
s
e

rahnu kiitleb, et oskab korraga mitut pilli mängida

kindlasti valetab..!!

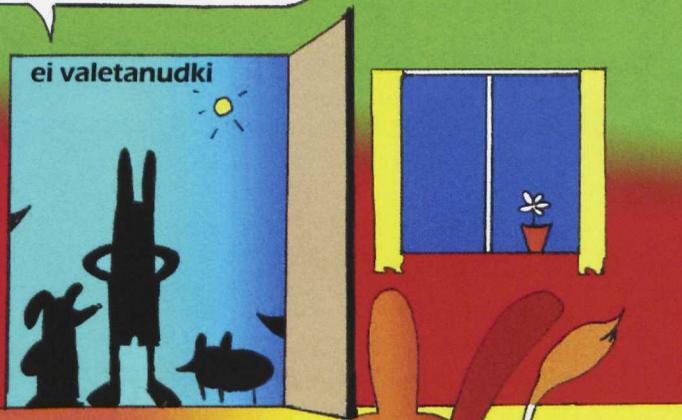
kuulsid.....

Haa haaa

näe!!!!!!!!!!!!!! oskabki!!!!!!!!!!!!!!

rahnu...

ei valetanudki

piuk

tututuuu

puupuudu

puupuudu

Steni Roosi võistlusele laekus 300 muinasjuttu

5. aprillil antakse Tallinna Raekojas kätte seekordse Sten Roosi muinasjutuvõistluse preemiad. Auhindade jagamisega oli žüriil tükk tööd, sest andekaid kirjutajaid polnud just vähe. Žüriisse kuulusid Steni vanemad Ann ja Ants Roos, lastekirjanduse uurija Krista Kumberg, Eesti Lastekirjanduse Keskuse teadurid Leida Olszak ja Ülle Väljataga ning Hea Lapse toimetaja Leelo Tungal. Nagu alati, ilmuvad ka sel aastal parimad muinasjutud meie ajakirjas.

Kõigepealt aga võitjate nimekiri. Kas pole huvitav, et medalid lähevad seekord mehiste kirjutajatele!

I koht – **SIIM NIINELAI** Simuna Koolist
II koht – **JULIUS AIR KULL** Tartu Erakoolist
III koht – **MIHKEL RAMMU** Kasari Põhikoolist

ŽÜRII ERIAUHINNAD saavad: **ANNA KRISTIN PETERSON** Vanalinna Hariduskolleeegiumist, **ELIS RUUS** Elva Gümnaasiumist, **RAIN HALLIKAS** Tallinna Kivimäe Põhikoolist, **MARILIIS PETERSON** Paide Ühisgümnaasiumist, **MARJALIISA PALU** Tartu Erakoolist; **KARL KIRSIMÄE** Tartu Kivilinna Gümnaasiumist ja **MARGARET PULK** Pärnu Sütevaka Humanitaargümnaasiumist.

ERGUTUSAUHINNAD võitsid **KARMEL KLAUS** Ruusmäe Koolist, **MARTTI KALJUSTE** Tartu Tamme Gümnaasiumist, **KRISTINA KORELL** Suure-Jaani Gümnaasiumist, **MIRJAM VÕSASTE** Jõgeva Ühisgümnaasiumist, **MIHKEL PÕDER** Kehra Gümnaasiumist, **IIRYS KALDE** Haapsalu Linna Algkoolist, **MIRIAM JAMAL** Tallinna Kivimäe Põhikoolist, **MARI-ANN MÄGI** Väike-Maarja Gümnaasiumist, **KETLIN SAAR** Pärnu Vanalinna Põhikoolist ja **LIISBETH KIRSS** Pärnu Kuninga Tänavä Põhikoolist.

HEA LAPSE AUHINNAD saavad **ALLAN LÄLL** Simuna Koolist, **BERLE MEES** Kalmetu Põhikoolist, **ANETT KUUSE** Risti Põhikoolist ja **KARL ERIK KÜBAREPP** Pärnu Sütevaka Humanitaargümnaasiumist. **EESTI LASTEKIRJANDUSE KESKUSE AUHINNAD** saavad **GRETE TAMM** ja **SIIM NIINELAI** Simuna Koolist.

LÄÄNEMAA LASTEKAITSE ÜHINGU AUHINNA võitis **GRETE GRAUBERG** Haapsalu Linna Algkoolist.

MARET MARIPUU ERIAUHINNAD saavad **KERLI RETTER** Konguta Koolist ja **KARL STAMM** Tallinna Kivimäe Põhikoolist.

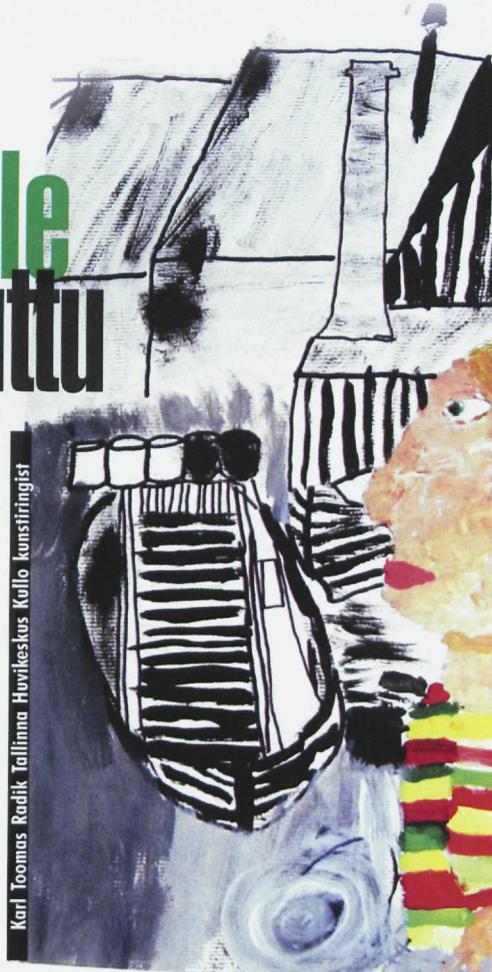
FORTUM ELEKTER AS AUHINNA võitis **ELLEN ANETT PÕLDMAA** Simuna Koolist.

HAAPSALU TEHNIKASALONGI PREEMIA saab **KAISA MARIE SIPELGAS** Haapsalu Linna Algkoolist.

PEREKOND OLSZAKI ERIPREEMIA saab **KARL LAAS** Haapsalu Linna Algkoolist.

ÜLLE VÄLJATAGA JÕULUJÄNESE-ERIAUHINNA võitis **EVELIN LAUL** Risti Põhikoolist.

Karl Toomas Radik Tallinna Huvikeskus Kollo kunstiringist

Häda piiskadega

(I preemia)

Oli tore suvehommik. Lapsed mängisid õues palli, linnud laulsid ja üldse oli selline mõnus olemine. Aga kui sellised kuivad suvehommikud jätkusid juba mitu nädalat, jätsid linnud laulmise ja lapsed mängimise, sest kätte jõudis pöud.

Samal ajal elasid oma elu taevased jõud... kusagilt kostis kõva müra ja karjeid. No mis imelikud hääled... Asja lähemalt uurides selgus, et seda müra tekitavad piisad, kes karjuvad: "Streik-streik-streik!" Tuli välja, et pöud oli seetõttu, et vihmapiiskadel oli streik. Aga piiskade juures oli keegi – vana, habemega mees. Ta hüüdis üle piiskade lärmi: "Mina olen jumal ja ma käsin teil taevast alla langeda!" Kuid piisad jäid endale kindlaks: "Ei-ei, meil on streik!"

Maal olid inimesed juba hädas, kaevud hakkasid tühjaks jääma, ojad olid kuivanud ja inimesed olid nõutud. Äkki ilmutas ennast vana, habemega mees – toosama, kellest enne juttu oli.

Jumalal tuli mõte veepiisad alla meelitada, aga kuidas? Nii ta siis mõtles ja mõtles. Inimesed olid juba lootust kaotamas. Ka loomad olid halvad ajad. Nüüd jooksis vanamees mööda küla ringi, nagu oleks vaimu näinud. Tegelikult otsis ta külavanemat, et talle teatada head uudist: nimelt oli ta välja mõelnud, kuidas vihma sadama saada. ta arvas nimelt, et äkki

õnnestub piisad taevast alla ehmatada.

Kogu küla oli selle plaaniga nõus. Alguses proovisid nad kõik lihtsalt koos karjuda nii kõvasti kui suudavad, kuid selle peale kukkus vaid üks piisk külavanema ninale. Külarahvas oli endiselt masenduses. Vanamees oli juba järgmise plaani kallal.

Järgmine plaan oli vihmadehikesi hirmutada koledate nägudega, kuid ka selle peale ei vallandunud just paduvihm. Inimesed pidid käima kaugel järve ääres vett toomas. Vanamees jooksis jälle mööda küla, nagu oleks tuli takus – nii suure vanuse kohta oli ta heas jooksuvormis. Õnnetuseks juhtus aga nii, et selleks ajaks, kui ta külavanema leidis, oli tal juba meelest läinud, mis ta tahtis öelda. Meeldetuletamiseks kondis ta neli tundi ühtejärke. Äkki tuli tal vastus pähe nagu välgel selgest taevast. Plaan oli selline: inimesed räägivad piiskadele väga huvitava loo, tähelepanu kõrvale juhtimiseks vanalt, räbalate riidetega mehelt, kes püüdis neid labidaga alla ajada. Kuid ka see plaan jäi ära, sest piisad märkasid hiilivat jumalat. Pärast seda olid inimesed täielikult lootuse kaotanud.

Ühe täre uksest astus välja kõhetu poiss, kes palus südamest, et vihma hakkaks sadama. Piiskadel läksid südamed haledaks, paar julgemat piiska hüppas alla ja peagi järgnesid neile kõik teised. Külal olid nüüd inimesed õnnelikud – õnnelikud selle üle, et hommikul sadas vihma, mitte selle üle, et oli kuiv ja päiksepaisteline.

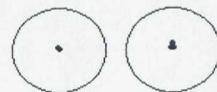
Nii said külaelanikud teada, kuidas põuast lahti saada. Kuid seda, kuidas saavad külaelanikud lahti uputusest, saate teada mõnel teisel korral.

Siim Niinelaid Simuna Kooli 8. klassist

Väike Ints

(II preemia)

Elas kord üks poiss nimega Anton Hansen Eksuperi. Teda huvitas geoloogia ja prükkarlus. Kui ta oli veel kuue aastane, siis

otsustas ta mängida kunstnikku. Ta joonistas sellise pildi ja küsis suurtelt inimestelt, mis see on. Nemad vastasid: "Anton, kust sa selliseid asju õppisid?" Anton aga ei saanud aru, et prügikastid on pealtvaates vastikud. Niisiis ta enam ei joonistanud KUNAGi!!! Ja hakkas hoopis lenduriks.

Järgnev on sissekanne tema päevikust:

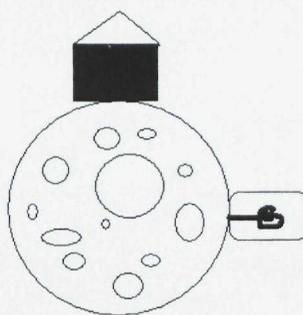
Ükskord ma unustasin lennukil tiiviku õlitamata ja kukkusin keset merd taevast alla ühe saare peale. Ma hakkasin kohe lennukit parandama, kuid ma pidin üllatunult selja taha vaatama, sest seal oli üks inimene, kes teretas mind. "Joonista mulle hammas," ütles ta. "Tere," vastasin ma. "Olgu," ja ma joonistasin sellise hamba. "Ei, ei, ei, see ei sobi – sellel on kolm juurt!"

Joonistasin uue. "Ei, see ka ei sobi, see on ju tinast."

Mul sai sellest tolvani villand ja ma andsin talle tühja paberi ning ütlesin: "See on valge hammas valgel taustal." Tema ütles aga, et see on suurepärase ja täpselt sobib tema lambale, kes kaotas kivi süües hamba.

"Muide, mida sa siin teed ja kes sa oled?" – "Ma olen väike Ints, teiselt planeedilt, vot näed sealt," ütles väike Ints ja rääkis oma loo.

"See on minu planeet. Seal on minu lill, kellel ma palun endale hapnikku toota, või muidu hakkume mõlemad. Need

augud on aastavahetustest ja ühtlasi saab ka nende järgi mu umbkaudset vanust arvestada. Esimene pauk tuli milleeniumil (2000. aastal, on ju). Minu majal pole aknaid, sest mul ei ole saagi, millega neid teha. Majas on kast ja kastis on lammas. Planeedi teisel poolel on rebane ja põld. "Muide," ütles väike Ints, "ma sain ühtesid lõpp häid tablette, mis

kaotavad janu, ühe kaupmehe käest."

Nüüd ma alles imestasin, kuidas ta siia sai, ja küsisin: "Kuidas sa siia said?" – "Ah, see on lihtne. Ma tulin. Ole normaalne, see on ju kokkuvõttes lihtsalt üks häbitu muinasjutt."

Siis ma sain aru, et see ONGI (!!!) ju muinasjutt, ja läksin koju, võtsin ühe mõnusa tassi teed ja hakkasin tegema TÖÖD (!!!), mis on meie kommerts- ja tarbijaühiskonna mõte. Tööta-da, et osta asju, mille nimel teised saaksid töötada, et osta asju, mille...

Julius Air Kull Tartu Erakooli 8. klassist

Foto: Anatoli Makareviitš (Vooremaa)

Head laululapsed Jõgeval

Kord aastas, märtsi esimesel või teisel laupäeval tehakse Jõgeva kaubahalli ukсед hilisõhtul spetsiaalselt ühe väikese seltskonna jaoks lahti. Kes siis, viiesajakroonised ostutšekid näpus, kaupa valima asuvad. Need pole ostuhullud, kes oma kire rahuldamisega esmaspäevani oodata ei suuda, vaid hoopis üleriigilise kooliansamblite konkursi peapreemia võitjad, kel vaja auhinnatšekid enne kojuõitu meelepäraste kauba vastu vahetada.

Tänavu käisid 8. märtsi hilisõhtul **Alo Mattiisenile pühendatud muusikapäevade** lõpetamise järgsel poeetuurl **Kuressaare Gümnaasiumi huvikooli Inspira meesansambli Jepps kuus liiget ja juhendaja Veikko Lehto**. Jepps sai hakkama kõigega, mida ühelt tõeliselt healt ansamblist Mattiiseni-päevadel oodatakse: ajas publiku vaimuka šõuga pöördesse, teenis žüriilt ehk Suurelt Kõrvalt puhta esituse eest maksimumpunktid ning tundis laval musitseerimisest sellist mõnu, et paljud saalisolnud kahtsesid, et pole sündinud Saaremaal Jeppi liikmete eakaaslasena.

Eriliselt läksid publikule hinge ansambli The Bee Gees repertuaarist pärineva laulule "How Deep is Your Love" tehtud uued sõnad, mis kõnelesid nende endi elust: sellest, kuidas nad proovides tööd teinud ja aega veetnud on ning kuidas see kõik mõne kuu pärast, mil nad gümnaasiumi lõpetavad ja mandrile õppima lähevad, otsa saab. Selle teksti eest said nad Suurelt Kõrvalt eesti keele eripreemia. Tegelikult lauldaksegi üleriigilisel ansamblite konkursil ainult eesti keeles. Emakeelsuse nõude üks tagajärgi on see, et noored teevad tuntu välismaistele lauludele ise vahvaid eestikeelseid sõnu ning ajavad sellega terve laulu mõnikord mõnusasse tähendusnihkesse.

Muusika igas nurgas

Konkureerimisest käib Mattiiseni-päevadel **Jõgeva Gümnaasiumis** üle musitseerimise ja huvikaaslastega koos olemise rõõm: maja on noori täis, igas koridorinurgas lauldakse või mängitakse pilli.

"Ega õpetaja meid küll siia tulema ei sunni, me ikka ise tahame tulla," kinnitasid Saue tüdrukuteansambli Sirtsud liikmed Susanna Põldma, Kärt Ojamäe ja Mari-Liis Viisimaa. "Valmistuma hakkasime siiatulekuks juba sügisel."

Ansamblitunnid meeldivad tüdrukutele palju rohkem kui tavalised muusikaõpetuse tunnid.

"Sellepärast, et seal saame laulda neid laule, mida ise tahame," ütles Kärt Ojamäe. "Pealegi saame kõik omavahel hästi läbi – nii kaheksa ansambliiiget kui ka juhendaja Grete Põldma."

Küsimusele, kuidas neil enda meelest konkursil läks, vastas Susanna: "Häbi ei peaks juhendaja meie pärast küll tundma."

Seda tüdrukud siis veel ei teadnud, et Sirtsud VI-VII klasside ansamblite hulgas parimaks tunnustatakse. Niisama hästi läks Saue poistekoori ansambli, kes tuli võitjaks IV-V klasside ansamblite hulgas.

Kaks hetke

Kuigi võit pole kellelegi esmatähtis, on muusikapäevade lõpetamine põnev. Kahes nooremas vanuseklassis läks seekord võit Saue poistele ja tüdrukutele. Parim VIII-IX klasside ansambel oli Kuressaare Gümnaasiumi huvikooli Inspira tüdrukuteansambel Mandlike, parim gümnaasiumiastme segaansambel sama huvikooli ansambel Sa:raine, parim gümnaasiumiastme neidude ansambel Tõrva laulustuudio oma ning parim gümnaasiumiastme meesansambel Rapla Ühisgümnaasiumi oma.

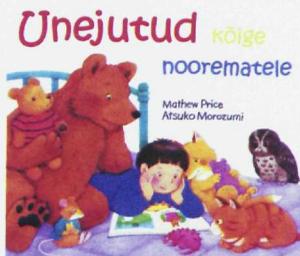
Preemiaid jagas **Suur Kõrv**, millesse kuulusid heliloojad Piret Rips ja Olav Ehala, koorijuhud Raul Talmar, Võrumaa muusik Kait Tamra ja teised. Täpsemalt saab festivalist teada Jõgeva Gümnaasiumi koduleheküljelt. Siinkirjutajale läks autasustamise ajal aga hinge kaks hetke: see, mil Orissaare Gümnaasiumi neidude ansambel VIII-IX klasside vanuserühma kolmandat kohta vastu võtma tuli, kõigil tikitud Muhu sussid jalas, ja see, mil tundsin noorima vanuserühma kolmanda koha auhindade koormat tassinud pisikeses Türi Gümnaasiumi piigas ära sama tüdruku, kelle käest olin kinni hoidnud eelmisel õhtul Alo Mattiiseni isamaalaule laudes.

Ega ma täpselt tea, kelle käest ol õhtul kinni hoidsin: tulevase tähtsa kultuuritegelase, teadlase, arsti või koguni ministri omast. Aga tulevase hea inimese ja tänase hea lapse käest kindlasti. Alo Mattiiseni muusikapäevadel teistsugused ei käigi.

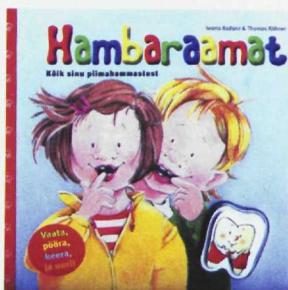
Väikevend unejutuga tuttu!

Kui Su peres on kena komme üksteisele – või vähemasti mudilastele – unejutte lugeda, siis sobib kirjastuse **Varrak** uus raamat **“Unejutud kõige noorematele”** selleks nagu rusikas silmaauku! Enne kui Une-Mati liivakoti avab, saad nooremale õele või vennale tervelt 5 lahendat lugu ette lugeda. Aga kui oled kaval, siis saab jutte venitada tervelt viie öhtu peale. **Mathew Price**’i kirjutatud lugudele on **Atsuko Morozumi** joonistanud kenad mahedates toonides pildid, mis kindla peale unenägudele värvi annavad.

Mis hammaste taga...

Vanarahvas ütles: “Mis hammaste taga, see oma!” kähku põske pistetud toidu kohta. Aga mis seal hammaste taga tegelikult on, sellest pole paljudel aimugi. Hammastele hakkame mõtlema alles siis, kui nad kipuvad haiget tegema. **Ivona Radünzi ja Thomas Röhneri “Hambaraamat”** kannab alapealkirja **“Kõik sinu piimahammastest”** ja kuigi raamatus on palju pilte ning igasuguseid luugikesi, mille avamine on kahtlemata mudilaste leivanumber, on jutt sedavõrd muhedat ja samas õpetlikult kirjutatud, et loe või ise! Raamatu andis välja kirjastus **Varrak**.

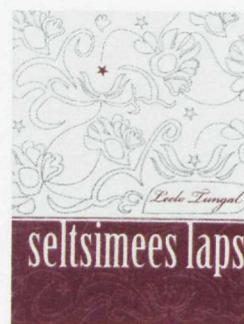
Kes mängib õekese eest?

Märtsikuus ilmus CD, mida on põnev kuulata eriti nendel, kes klaverimängu õpivad: plaadil **„Õekese eest”** musitseerivad Tallinna Muusikakeskkooli õpilased, kellel vanust 9 – 18. Klaveripalade autoritest on enamjagu samuti muusikakeskkooliga seotud ning nimiloo autoriks on Toivo Tulev. Plaat valmis koostöös Eesti Muusika Infokeskusega.

Eelmise sajandi lapse lugu

Leelo Tungla jutustuse **“Seltsimees laps ja suured inimesed”** minakangelane on küll väike tüdruk, kuid raamat ise pole mõeldud väikelastele, vaid ikka suurematele – eriti nendele, keda huvitab, kuidas elasid eesti lapsed 1950. aastatel. Raamatu kujundas **Urmas Viik** ja kirjastas **Tänapäev**.

“Pange see lapseväntsakas kuskile kinni!” karjus musta nahkmantliga mees ja näitas jämeda sõrmega minu poole.

Memme võttis mu sülle ja surus kõvasti enda vastu. Ta silmad läikisid niiskelt ja mina pistsin pillima. Tegelikult löingi kukkudes kõhu valusasti ära – vastu mingit teravat raamatuserva, aga see väike valu polnud pooltki nii hull kui koleda mehe kole hääl. Väntsakas on kole sõna – ja see käis ilmselgelt minu kohta, jube! Suurtele inimestele on kõik lubatud: võhivõrad mehed kisuvad meie kirjutuslaua sahtlid välja ja paiskavad paberid põrandale, tõmbavad raamatud riulitest välja ja viskavad sinnasamma – aga memme ei ütle ühtki paha sõna, ainult ohkab! Kui mina oma mänguasjad öhtul põrandale jätan, memme-tata sahtlite kallal käin või mõnda igavasse raamatusse paar pilti joonistan, kus siis selle pahanduse ots!

© Leelo Tungal ja Tänapäev

Mia suveseiklused

Kirjastuse **Tänapäev** sari “Minu esimene raamat” täienes uue põneva jutustusega. **Kätlin Vainola “Mia, Konrad ja avanevad ukсед”** on täis seiklusi ja sekeldusi ning selles on parasjagu müstikatki: nimelt selgub, et linnatüdruk Mia uue sõbra Konradi ees avanevad kõik – ka kõige hoosamini suletud – ukсед. Raamatus on rohkesti illustratsioone, autoriks **Toomas Pääsuke**.

“Üks-kaks-kolm,” sosistas Konrad linnapea kabineti ukse taga.

Seejärel avanes kabineti uks hääletult. Konrad jäi ukse taha ja piilus tekkinud praost sisse. Eialgu ei toimunud seal midagi. Järsku vaatas Konradile teisel pool pragu vastu suur koeranägu.

Konradil ei olnud aega ehmuda. Ta pani käes olnud Triibiku tasakesi maha ja lausus: “Jookse, Triibik!”

Ja Triibik lausa kargas ukse tagant välja! Korraks jäi ta justkui õrritamiseks linnapea ukse ette seisma, vaatas koerale otsa ja sööstis seejärel paigalt.

© Kätlin Vainola ja Tänapäev

Kuidas lastekodulapsed uisutamas käisid

Veebruari lõpus ja kogu märtsikuu vältel said Eesti eri paikadest pärit lastekodulapsed tänu Premia Tallinna Külmhoonele veeta lõbusa päeva Premia Jäähallis ja Tallinna Loomaaias.

Premia Tallinna Külmhoone töötajad on ka ise üsna sportlikud ning käivad uisutamas. Tänavu oli aga selline talv, et paljudel lastel polnud võimalust uisutada. Seepärast tulidgi ideele pakkuda lastekodulastele võimalus veeta üks lõbus päev talisporti nautides ning hiljem loomaaias jalutades. Üritusest võtavad osa lastekodud pea igast Eesti maakonnast, kokku umbes 600 last.

29. veebruaril tulid jälle sõitma Lääne-Virumaa lastekodulapsed. Kell kümme hommikul peatus buss Premia Jäähalli ees ning lapsed, suured ja väikesed, jooksid suure ootusärevusega järjekorda seisma, et aga uisud kiiremini kätte saada ning rutem jälle pääseda.

„Uisud ei ole tossud, need tuleb väga hoolikalt kinni siduda!“ – kõlasid näpunäited. Üksteise järel suunduti jälle. Kohe oli näha, et suurem osa lapsi on uisusammudega tuttavad. Sõideti küll käest kinni, küll võidu, muidugi ei jäänud ära ka kukkumised. Algajaid abistas treener.

Neli tüdrukut peatusid korra ääre juures, et veidi hinge tõmmata. Küsisin, kui kiiresti nad uisutamise ära õppisid. Anett, Merilin, Daisy ja

Keithy ütlesid kõik läbiseigi, kes õppis kiiremini, kes aeglase-malt. Kõige raskem on aga jääl tasakaalu hoida – selles olid tüdrukud ühel nõul.

Kas Pärnu lastekodulapsed on varem ka uisutamas käinud?

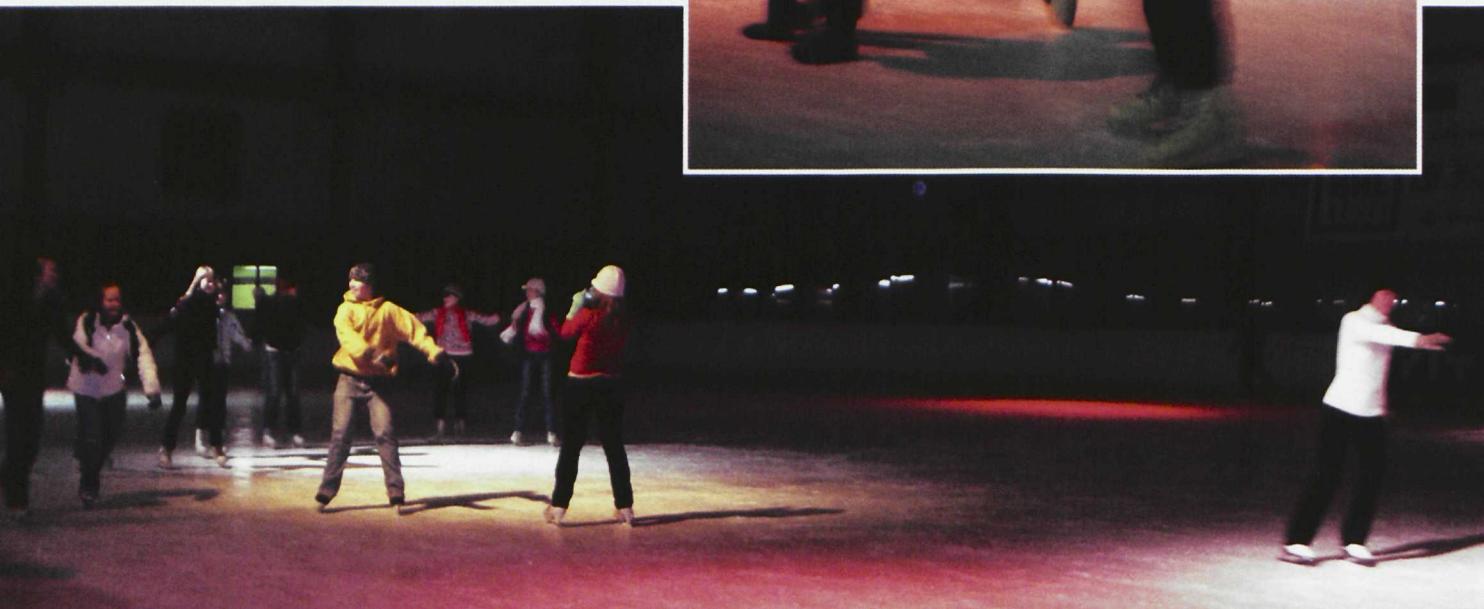
„See polegi esimene kord, siin majas oleme teist korda. Aga oleme ka varem saanud tänu sponsoritele uisutamas käia,“ ütleb Pärnu Lastekodu kasvataja Helle Adams. „Pärnus on ka liuväli, kuid tänavused välitingimused lubasid vaid korra õues jää peal jalga proovida. Kuid sportimisvõimalusi on ka muid. Õnneks asub meil staadion kohe ukse all. Lapsed käivad ka trennides – näiteks jalgpallis.“

Kuidas lapsed vaba aega veedavad?

„Meie rühmas on suur huvi kunsti vastu,“ jutustab Helle Adams. „Pooled käivad näite-, pooled kunstiringis, osa ka keelekursustel. Laste vaba aeg on võimalikult ära organiseeritud, vastavalt võimetele ja huvidele. Oleme väga õnnelikud, et saime täna siia tulla! Lapsed ootavad sääraseid üritusi suure huvi ja ootusärevusega.“

Lastekodu organiseerib aeg-ajalt väljasõite ka muudesse Eesti paikadesse. Samuti saavad lapsed reisida kooliürituste raames – näiteks käiakse Tallinnas teatris. Helle Adamsi rühm käib ka Soomes ja Rootsis. „Meil on tekkinud väga soe tutvus inimestega, kes meil külas käisid. Tänu neile veetsime suvel nädal aega Soomes. Ei jõua ära kiita neid häid inimesi,“ ütleb kasvataja.

Sabina Zinovjeva

Kurt Cobain / Nirvana /

Kurt Donald Cobain sündis 20. veebruaril

1967 Washingtoni osariigis väikeses Aberdeeni linnakeses ja elas oma elu esimesed 7 aastat rõõmsalt ideaalses õhkkonnas. Kurti seitsmendal eluaastal läksid tema ema ja isa lahku. See oli Kurtile nii suur löök, et ta kirjutas seintele, et vihkab oma ema ja isa. Poiss tõmbus endasse, muutus morniks ja depressiivseks. Koolis ei leidnud ta sõpru, sest sportlike eluviisidega

eakaaslased ei mõistnud Kurti huvi kunsti ja muusika vastu. Lõpuks mõtles Kurt endale välja kujutletava sõbra, kuid sellest poleks muidugi keegi aru saanud. Kasvult väike poiss sai peaaegu iga päev koolis peksta ja ainuke õpetaja, kes teda kiitis, oli kunstipedagoog: Kurt joonistas hästi ja võitis mitmetel kunstikonkurssidel auhindu. Oma esimese elektrikitarril oli Kurt saanud juba 15aastaselt ja 1985. aastal lõi ka oma esimese bändi, kuhu kuulus paar eakaaslast muusikut. Esimene bänd küll lagunes peatselt, aga mõne aasta pärast rajas Kurt Cobain tõsisema ansambli, mis algul kandis veidraid nimesid: Ted Ed Fred, Pen Cap Chew, Throat Oyster, Windopane, Stiff Woodies ja Blis. Hiljem sai sellest kuulnud Nirvana. Kurti suureks huviks oli lugemine, ning 14aastaselt hakkas ta ka ise kirjutama, kuigi mõistis, et haridustasemega ei saanud ta just hiilata. Muusikuteele asumist mõjutas kindlasti ka see, et mõned ta sugulased mängisid bändides. Väiksest peast kuulas ta huviga ansambli The Beatles plaate ja laulis biitlite laule, hiljem võttis lühikest aega kitarritunde ja hakkas seejärel kohe ise laule kirjutama. Kuna juba poisipõlves oli Kurt hakanud kasutama rahusteid, siis tekkis tal edaspidi probleeme narkootikumidega: 1993. aasta juulis pääses ta surmast ainult tänu kiirele arstiabile ning aasta hiljem – märtsis 1994 – püüdis üledoosiga oma elule lõppu teha. Tundliku hingega muusik kahtlustas, et ta armastatu Courtney ei hooli temast ning kirjutas hüvastijätukirjas, et teist lahutus ei taha ta üle elada. Esimese lahutusena pidas Cobain silmas ammuste aastate eest üle elatud isa-ema lahkuminekut. Pärast 20-tunnist koomas olekut suutsid arstid siiski ta elu päästa, kuid sama aasta 2. aprillil kadus Kurt kõigi silmist. Courtney palkas ta otsimiseks eradetektiivi. Kuid Kurt leiti alles 8. aprilli hommikul garaazipealsest toast surnuna. Enne püstoli abil sooritatud enesetappu oli ta kirjutanud kirja, milles pöördus nii oma kujutletud lapsepõlvesõbra Boddah poole, kuid kirjutas ka oma elukaaslase Courtney ja tütre Frances Beanile. Narkootikumid olid 27-aastaselt igavikku viinud taas ühe väga andeka noore muusiku...

Materjali kogus Anna-Maria Uulma

Nirvana fänniklubi kodulehekülj: <http://www.nirvanaclub.com/>

Kurvaks aastapäevaks

Tere, Hea Laps! Kirjutan Teile ühest rokilegendist – Kurt Cobainist, kelle surma-aastapäev on 8. aprillil. Tema bänd Nirvana on kahjuks lahus juba 14 aastat.

Laste maailm on siiruviruline!

Laste maailm

Kes on vaadanud TV3 uut saatesarja "Laste maailm", see teab, et naljast, naerust ja vaimukustest neis saadetes puudust ei tunta.

6aastane Kert Kristjan ja 5aastane Sten Markus väidavad: "Naistepäeval ei tohi mehed karjuda. Kui on väga palju naisi ja need karjuvad, siis kostab igalepoole terves maailmas, isegi Austraaliasse kuuleb, nii kõva lärm käib ja mehed panevad kõrvad kinni." 5aastane Sandra aga teab: "Lapsed ei tohi lilleveit juua!"

Aga küllap puistavad vahel pärleid ka teie väikevennad või -õed. Ei maksa säraküünlaid vaka all hoida: pange aga mudilaste ütlemissid kirja ja saatke meile!

Parimad ütlemissid anname edasi "Laste maailmale" ja nende läkitajate vahel loosime välja saatesarja kruusid!

Vello Salumets

Bing Crosby

SEEKORDse jutu peategelane kuulus ajastusse, mil rock'n'roll polnud veel õieti sündinud ja maailmas tegid ilma bigbändid. Mitmeid nende orkestrite laulusoliste hakati kutsuma crooneriteks, mis tõlgituna võiks olla „mahehääne ümiseja“ või „flirtiv kõrvasosistaja“

„Ma pole laulja, vaid fraseeriija. Ma ei laula publikule, vaid nagu paljud seda ise sooviksid teha, laulda näiteks duši all seistes ainult iseendale.“ Nii ütles enda kohta maailmakuulus Ameerika laulja, croonerite kuningas Bing Crosby, ristinimega Harry Lillis Crosby Jr.

Ta sündis 1903.a. Et abistada kuuelapselises perekonnas oma vanemaid, pidi noormees töötama kirjakandjana, koristajana, veoautojuhina, postisorteerijana ja teatripiletite müüjana. Tööst vabal ajal tegeles usinalt spordiga, võites ujumises mitmeid auhindu. Harry vanemad olid muusikaarmastajad ja seepärast otsustati poeg saata muusikatundidesse. Sellest ei tulnud aga midagi välja, sest Harryl oli muudki tegemist kui kodus pilli harjutada. Kuna Harryl olid üsna suured kõrvad, pani naabripoiss talle hüüdnimeks Bing, mis oli laenatud suurte lotendavate kõrvadega koomiksikangelaselt The Bingville Bugle. Peagi hakkasid teda Bingiks kutsuma ka teised koolikaaslased ja isegi õpetajad.

20ndate algul kolledzis juristiksi õppides mängis Bing vabal ajal tantsuorkestris trummi ja üritas seal mõnikord ka laulda. Kuna pillimäng tõi sisse päris kopsaka summa, jättis ta kooli pooleli, et pühenduda muusikukarjäärile. 1926 palkas kuulus orkestrijuht Paul Whiteman Bingi oma orkestri laulusolistiks. Bigbändide juhtpositsioon oli 20 – 30ndatel nii enesestmõistetav, et isegi laulusolidid pidid vormi täiteks laval mingit pilli süles hoidma. Ei olnud ju soliidne, kui pundis oli keegi, kes käis vahepeal vaid paari salmi lõõritamas. „Sain algul orkestrijuhi käest sulle marsiorkestrist pärit pruugitud metsasarve. Päästsin oskamatuna sellest valla nii ebaridlikke häälitsusi, et metsasarv vahetati kiiresti kummist keeltega viiuli vastu. Minust sai selle pilli suur virtuoos. Poognatööd peeti hiilgavaks, kuid pizzicato-tehnikas ma nii tugev ei polnud,“ on Bing Crosby meenutanud.

Publik vaimustus vähehaaval inimhääle ilust ja soovis lisa. Suurte svingibändide aeg oli pöördumatult möödas. Suveräänid laulusolidid aga ei vajanud peale mikrofone enam laval olles teisi „relvi“.

Oma esimese salvestuse tegi Bing Crosby 1926 – ja siis läks lahti! Mehelik, kuid samas äärmiselt soe ja mahe bariton, meeldiv välimus ja näitlejavõimed lubasid Crosby juba neli aastat hiljem debüteerida ühes esimeses helifilmis „King Of Jazz“ ja peagi alustas laulja esinemisi CBS raadiosaadetes. On välja arvatud, et enne rockiajastut, ajavahemikus 1890 – 1954, oli Bing Crosby oma 300 hittpalaga viitemaailma suurim müügiartikkel. Teda loetakse esimeseks laulusolistiks, kes mõistis mikrofone, selle kaasaja leutise, tähendust.

Bing Crosby esines kontserdilavadel 20 aastat, andis välja 2600 singlit ja 125 albumit. Ta on saanud 23 kuldplaati, millest kaks, „White Christmas“ ja „Silent Night“, tunnistati platinaplaadi vääriliseks. 1975. aastaks oli Crosby plaate müüdnud kokku üle 400 miljoni, ta on esinenud rohkem kui 60 filmis, võitnud mitmeid Oscareid ja aastatel 1940 – 51 oli Billboard TOP 10-s 46 Bing Crosby hitti.

Kuulsa jõululaulu „White Christmas“ plaadistas Crosby 1942. Aastaks 1987 oli seda singlit müüdnud üle 170 miljoni ja Guinnessi rekordiraamatu järgi on see enimmüüdnud plaat terves maailmas.

Bing Crosby, kes 14.10.1977.a. suri Hispaanias golfi mängides südamerabandusse, oli 30-40ndatel soosituim laulja, teised artistid ei pääsenud talle populaarsuselt ligilähedalegi. Tema tohutu menu põhjuseks on peetud esituse lihtsust ja loomulikkust. Bingi välise imago, selle alati naeratava näo, löi küll kinolina, kuid on üsna tõenäoline, et ta oleks lauljana saavutanud tunnustust ka ekraani abita, sest tema soe bariton, iseloomulik tämber, hingestatud intonatsioon ja väljendusrikas diktsioon mängisid edu saavutamisel väga suurt rolli. Crosby laulud, mis on kui imeilusad muinasjutud, panid miljonid inimesi unistama, sisendades neisse rahu, usku, lootust ja armastust.

RACERS

UUS!

POWER RACERSID ON KIRED JA
VÕIMSAD TAGASITÖMMATAVA
MOTORIGA NING HOOGU
ANDVA HOOVAGAI KASUTA
KALDTEED KÕRGEKS HÜPPEKS
VÕI KOMBINEERI AUTOSID
OMAVAHELI SUPERLAHE RACERS!

www.lego.com

Põruta...

Millest peab sinine Racers läbi hüppama?
Tähista õige vastus ristiga.

Garaaži uksest

Tulerõngast

Veest

Nimi

Address

Vastus saada enne 5. maid aadressil:
Hea Laps, Harju 1, Tallinn 10146

PE $\frac{B}{2-1378}$ 2008, A

PLASTILIINIDE KUNINGAS PLAY DOH KUTSUB KÜLLA!

Plastiliinide kuningas kutsub kõiki
Selverisse plastiliiniga meisterdama!
Loomulikult on kohal ka kuningas ise!

Järve Selveris 25. aprillil kell 16.00-19.00
Järve Selveris 26. aprillil kell 13.00-16.00
Kadaka Selveris 27. aprillil kell 13.00-16.00

Play Dohi värviline maailm arendab laste loovust ning rikastab kujutlusvõimet.
Plastiliin on superpehme, meeldiva lõhnaga ning ei jäta jälgi ega klepu käte külge.

Play Doh voolimismass sisaldab looduslikke toiduained
ning on taaskasutatav kui voolimissegu veega niisutada.
Sellepärast ongi Play Doh plastiliinide kuningas!

Eksklusivselt ainult Selveris
8 topsi Play Doh plastiliini
4 topsi hinnaga!

SELVER
Hea mõte

Anvo

